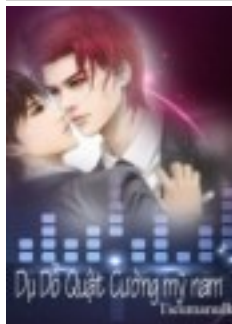

Dự Đỗ Mỹ Nam Quạt Cường

Contents

Dự Đỗ Mỹ Nam Quạt Cường	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	8
7. Chương 7	10
8. Chương 8	12
9. Chương 9	13
10. Chương 10	14
11. Chương 11	15
12. Chương 12	17
13. Chương 13	19
14. Chương 14	20

Dự Đỗ Mỹ Nam Quạt Cường

Giới thiệu

Edit: Tieumanulk Vì em trai bị bắt cóc và hành hạ đến tàn phế, hắn nhất định phải báo thù thay em c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/du-do-my-nam-quat-cuong>

1. Chương 1

Mặt trời lặn về phía Tây, ánh hoàng hôn xinh đẹp xuyên qua tầng tầng đám mây nhuộm thành một mảnh đỏ hồng.

Ánh tà dương chiếu đến ban công, một thiếu yếu ớt ngồi trên xe lăn, lẳng lặng nhìn lên bầu trời phát ra ánh sáng vô tận, lông mày như trăng, mắt như sao, làn da trời sinh trắng như tuyết, còn có một gương mặt non nớt nhìn qua giống như trẻ con, vốn nên tràn đầy sức sống thanh xuân, nhưng từ trên trán hắt vô tình để lộ ra tia bi thương cùng tuyệt vọng xen lẫn cô đơn, cả người tiêu tụy như vừa trải qua một trận tang thương.

“Tình Ngôn, gió lớn quá, để anh đẩy em vào?” Đứng phía sau chính là anh hấn – Tình Khiêm, bề ngoài hoàn toàn khác với em trai ngây thơ mình, mái tóc đen nhánh như tơ, có một đôi đẹp luôn lóe lên tinh ranh, lông mày xinh đẹp tảo nhả cùng cánh môi mỏng, thoạt nhìn ngũ quan tương đối hoàn chỉnh, tổng hợp thành một gương mặt rất anh tuấn.

Tình Ngôn yên lặng gật gật đầu, chịu để cho Tình Khiêm đẩy hấn vào phòng. Hơn phân nửa thời gian hấn đều im lặng, không nói nhiều, ánh mắt ngơ ra giống như bị mất đi hồn phách, thỉnh thoảng mới có phản ứng, trước kia Tình Ngôn không phải như thế, hấn vừa sáng sủa vừa có khiếu hài hước, thích nhất tranh cãi cùng người khác, từ trước đến giờ là “khai tâm quả” trong mắt mọi người, hôm nay lại giống như lòng đã chết một chút sức sống cũng không có.

Tình Khiêm nhìn bộ dáng này, không nhịn được đau lòng, em trai bảo bối hấn yêu thương nhất lại biến thành người sa sút thế, bác sĩ nói hấn bị tổn thương tinh thần nên bị vây trong trạng thái hoảng hốt, tất cả đều do người đàn ông kia làm hại, nếu như em trai hấn không phải đụng phải tên đàn ông đáng ghét kia, căn bản sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Đáng ghét, cũng do hấn không bảo vệ tốt Tình Ngôn, mới để cho hai năm trước nó bị tên khốn đó trói đi, trong lúc nó bị giam cầm không biết đã bị bao nhiêu người hành hạ, Tình Khiêm thật vất vả mới gặp lại được em trai mất tích đã lâu, thế nhưng phải thấy trong bệnh viện, nhìn thấy Tình Ngôn toàn thân gầy ốm truyền nước nằm trên giường bệnh, tim của hấn như muốn ngừng đập, may trải qua cấp cứu không nguy hiểm tánh mạng, nhưng chân Tình Ngôn bị tàn phế không cách nào đi lại, nó vốn là một sinh viên tài cao tiền đồ rộng mở, tương lai muốn làm bác sĩ giúp đỡ mọi người, hiện tại toàn bộ bị phá hủy.

Là ai hại em trai duy nhất của hấn thành người không giống người, quỷ không giống quỷ? Tình Khiêm nắm chặt quả đấm, không cách nào ngăn lại tức giận xông lên đầu, không thể tha thứ, hấn nhất định báo thù cho em trai mình, trải qua sau một khoảng thời gian điều tra, cuối cùng cũng tra được người ban đầu bắt đi Tình Ngôn chính là đầu não tổ chức bóng tối “Long Phượng bang” Đỗ Sùng Phi. Tình Khiêm thề với trời bất luận dùng phương pháp gì hấn cũng phải báo thù, cho dù đánh cược tánh mạng của hấn cũng không tiếc.

Hấn đặc biệt tìm công việc bảo vệ tòa cao ốc này, thành công giấu diếm thân phận thật lẫn vào Long Phượng bang, tìm cơ hội đánh lên Đỗ Sùng Phi, không nghĩ tới hấn bày ra tỉ mỉ hành động ám sát thoáng cái bị em trai hấn Đỗ Sùng Hòa nhìn thấu còn bản thân thất thủ bị bắt.

“Người rút cuộc là ai? Tại sao muốn giết đại ca?” Đỗ Sùng Hòa cùng anh trai hấn Đỗ Sùng Phi đều có vóc người cao lớn, bề ngoài anh khí bức người, ánh mắt sắc bén như ưng, chỉ là thiếu một tia âm tàn, cảm giác gian tà lại nhiều hơn một chút, hấn cầm lấy súng chỉ vào đầu Tình Khiêm, trên cao nhìn xuống hỏi cung hấn.

“Muốn giết cứ giết, hỏi nhiều làm gì?” Tình Khiêm không hề sợ hãi nhìn thẳng vào Đỗ Sùng Hòa, hấn vốn quyết tâm liều chết xông hang hổ, nếu bị phát hiện cùng lắm thì chết, tiếc nuối chính là không thể báo thù rửa hận cho Tình Ngôn.

2. Chương 2

Đỗ Sùng Hòa nhìn cặp mắt kiêu ngạo bất tuân của Tình Khiêm, giống như chiến sĩ tản ra ánh sáng bất khuất, lần đầu tiên có người dám chính diện khiêu khích hấn, người nào nhìn thấy hấn không phải một mực cung kính thì sợ hãi, người đàn ông này là người đầu tiên không sợ hấn, Đỗ Sùng Hòa bắt đầu ôm nghi ngờ cùng hứng thú về hấn. “Thật là một con người sắt đá, tôi rất thích cậu! Vào tình thế này còn có thể giữ vững tỉnh táo, sợ rằng chỉ có một mình cậu!”

“Buồn cười! Bị loại người như anh thích tôi không bằng chết đi cho rồi!”Được người kia khen ngợi hẳn không ham,Tĩnh Khiêm phần hận trừng mắt nhìn người kia,người đàn ông trước mắt là em của tên ma vương máu lạnh Đỗ Sùng Phi đã hại Tĩnh Ngôn.Nếu bọn họ đã cấu kết với nhau làm việc xấu,hắn và đại ca của hắn không phải cá mè một lứa sao,đều không phải người tốt,Tĩnh Khiêm theo bản năng xếp hai người bọn họ vào cùng một loại người.

“Ha ha ha!” Nghe hẳn nhục mạ mình,Đỗ Sùng Hòa không giận ngược lại cười lớn.

“Anh cười cái gì?”

“Lần đầu tiên có người dám nói thế với tôi,cậu biết không? Tôi càng ngày càng có hứng thú với cậu đấy!” Đỗ Sùng Hòa lấy tay nắm cằm hắn nâng lên nói,người bướng bỉnh bất tuân trước mắt tựa hồ kích động bản lĩnh chinh phục trong người phải nam,hắn như một con bảo mã không cho bất luật kẻ nào cỡi,khơi dậy bản năng thuần phục trong người hắn, khiến hắn cảm thấy cả người có loại hưng phấn nhiệt huyết sôi trào.

“Lấy bàn tay bẩn của anh ra!” Tĩnh Khiêm giận giữ nói.

“Nếu như tôi nói không thì sao? Toàn thân cậu bị trời có thể làm gì được tôi?” Đỗ Sùng Hòa đem mặt để sát vào hắn,phun ra hơi thở nóng bỏng lên môi hắn,làm hắn hoảng sợ thở gấp.”Nhìn kỹ mặt cậu cũng thật anh tuấn,nhất là đôi môi khêu gợi giống đóa hoa tươi nở rộ,làn da vô cùng mịn màng,mùi vị nhất định làm cho người ta mất hồn!”

“Ngậm cái miệng thối của ngươi lại,ta không phải hạng kỹ nữ hạ lưu để mặt ngươi ô nhục,ngươi là tên biến thái,hạ lưu đáng ghét!” Trong mắt Tĩnh Khiêm tràn ngập căm hận.

“Gương mặt ngươi anh tuấn thế,sao mỗi lần mở miệng đều nói ra lời thô tục khó nghe? Chẳng lẽ mẹ của ngươi không dạy qua ngươi cách đối nhân xử thế sao?” Đỗ Sùng Hòa cười xấu xa ghé vào nói nhỏ bên cạnh lỗ tai hắn,dùng súng trong tay vệt ra cổ áo của hắn,để cho làn da trắng như tuyết ở cổ lộ ra ngoài,hắn tham lam nhìn kỹ làn da bóng loáng mềm mại, không nhịn được nuốt nước miếng một cái.

“Đối với loại người như anh,cần bản không cần nói lễ tiết!” Tĩnh Khiêm lòng đầy căm phẫn bác bỏ.

“Xem ra tôi phải ngăn lại cái miệng hư chuyên nói chuyện ô uế này!” Đỗ Sùng Hòa lấn người về phía trước,lớn tiếng dọa người sau chiếm lấy đôi môi của hắn, không cho phép hắn kháng cự cướp lấy môi,đánh giá mùi thơm của hắn.

“Ồ.....” Tĩnh Khiêm cố gắng đóng chặt đôi môi, không muốn để cho tên kia xâm nhập,nhưng đầu lưỡi khéo léo của Đỗ Sùng Hòa rất nhanh đột phá bức tường bảo vệ của hắn,cạy mở hàm răng,mạnh mẽ tiến vào trong miệng,dây dưa cùng chiếc lưỡi đình hương không kịp chạy trốn,tận tình mút chất ngọt trong miệng,giống như lữ khách trong sa mạc tìm được rừng xanh.

Đợi đến khi Đỗ Sùng Hòa buông môi hắn ra,con ngươi sáng như sao của Tĩnh Khiêm bao phủ đầy sương mù,khóe mắt cũng hơi đỏ giống như bị người ta trêu chọc.

3. Chương 3

“Cậu có biết bộ dáng hiện tại của cậu rất mê người không? Để cho tôi muốn xâm phạm cậu,vuốt ve cậu,để cậu nằm dưới người tôi bật ra rên rĩ.” Đỗ Sùng Hòa cố ý nói sỗ sàng với hắn.

“Anh thật biến thái,ngay cả nhìn thấy người đàn ông như tôi cũng động dục,thay vì chịu anh lăng nhục,anh cứ cho tôi một phát súng để chết thoải mái!” Tĩnh Khiêm thở gấp khó khăn, trên mặt tràn đầy đỏ ửng,nếu như không phải tay hắn bị trời,hắn thật muốn xóa đi mùi vị *** tà Đỗ Sùng Hòa lưu lại trên môi hắn.

“Tôi làm sao nở giết cậu,như vậy không vui chút nào,tôi còn chưa nếm đủ cậu mà! Nếu như có thể ân ái với cậu,cho dù bị cậu mắng biến thái cũng không sao.” Đỗ Sùng Hòa quăng súng sang một bên,bắt đầu thô lỗ xé quần áo của hắn.

“Anh làm gì! Buông ra khốn kiếp! Anh là tên gay người đời căm phẫn! Anh dám đụng tới..tôi sẽ giết anh.” Mắt thấy quần áo che đầy thân thể bị lột đi từng cái, Tĩnh Khiêm chỉ có thể phờ phạc thanh thản kêu gào.

“Đừng kích động thể bảo bối,tôi đảm bảo sẽ rất dịu dàng không làm cậu đau!” Đỗ Sùng Hòe xem hắn như tình nhân nói lời ngon tiếng ngọt.

“Ít làm bộ làm tịch đi,ai là...bảo bối của anh hả?” Tĩnh Khiêm nhìn chòng chọc vào mắt hắn giống như hận không được giết chết hắn ngay lập tức.”Tôi thà rằng chết cũng không đồng ý bị tên cặn bã như anh đụng vào!” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi mắng,giết không được cừu nhân ngược lại bị cừu nhân hại em trai mình làm nhục,đối với hắn mà nói là vô cùng nhục nhã,hắn quyết định cắn lưỡi tự vẫn.

Đỗ Sùng Hòe sớm một bước nhìn thấu ý đồ của hắn,thật nhanh dứt vải vào trong miệng hắn,để cho hắn không cách nào làm theo ý mình.”Xin lỗi,bảo bối,vì sợ cậu tự làm bị thương mình,nên tạm thời nhẫn nại một chút!”

“Ừm,ừm...” Miệng bị nhét vải,ngay cả chết cũng không được,nhất định hắn không thể thoát khỏi bàn tay tên ác ma này,Tĩnh Khiêm chỉ có thể dùng ánh mắt tức giận tỏ vẻ kháng nghị.

“Trời ạ,cậu thật đẹp!” Đỗ Sùng Hòe than thở nhìn thân thể Tĩnh Khiêm bị cời không sót món gì,thoáng như đắm chìm trong làn da trong suốt như ngọc thạch, tứ chi tinh tế cường tráng xinh đẹp,mái tóc đen nhánh xóa trên ghế sa lon màu trắng,tôn lên gương mặt vì xấu hổ mà đỏ hồng,đẹp không gì sánh được,làm hắn không nỡ dời đi ánh mắt.Sau khi Đỗ Sùng Hòe nhìn thấy trong mắt tràn ngập nồng đậm ham muốn, hắn vốn chỉ muốn trêu chọc người bướng bỉnh cổ chấp nằm phía dưới,nhìn bộ dạng khóc lóc khuất phục,không nghĩ tới vừa thấy hắn trần truồng,một loại khát khao điên cuồng chiếm toàn bộ suy nghĩ trong đầu,hắn muốn người này,muốn người này trở thành người của mình,cả đời này cũng không muốn buông ra,đây là dục vọng hay là tình yêu,ngay chính hắn cũng không hiểu.

Hắn nhẹ nhàng bưng lên gương mặt người kia,nụ hôn lần lượt rơi xuống,tay của hắn dao động xuống,nhẹ nhàng lướt qua xương quai xanh từ từ đi xuống bụng,giống như đang cầm vật quý trong tay dịu dàng vuốt ve mỗi một tác da thịt trên người hắn.

Tĩnh Khiêm giãy dựa trên tấm đệm mềm mại,mặc cho Đỗ Sùng Hòe dùng bàn tay to thô ráp muốn làm gì trên người hắn thì làm mà bản không thể ra sức,hắn hận Đỗ Sùng Hòe hèn hạ hạ lưu,càng hận chính mình bất lực không thể phản kháng,hắn giận giữ trợn to mắt nhìn chằm chằm người đàn ông chiếm đoạt mình.

“Đừng nhìn tanh thế,bảo bối,vậy chỉ làm anh hưng phấn hơn,càng muốn muốn em hơn thôi!” Giọng nói trầm thấp của Đỗ Sùng Hòe xẹt qua tai hắn,những câu nói giống như tán tỉnh phụ nữ,khiến Tĩnh Khiêm lại càng giận đến phát run,hắn không được chặt hắn ra ngàn khúc để tiết mối hận trong lòng.

“Để anh yêu thương em thật nhiều được không!” Đỗ Sùng Hòe làm như không thấy hắn vô cùng hận mình,nụ hôn lần nữa nhẹ nhàng rơi trên người hắn,tinh tế thưởng thức nụ hoa trước ngực,thỉnh thoảng dùng răng nhẹ nhàng trêu đùa đỉnh màu đỏ.

“Ừm...” Vừa bị chạm vào,cả người như nhũn đi Tĩnh Khiêm không thể kìm nén phát ra âm thanh yêu kiều,tiếng rên cực kỳ giống nữ chính trong phim sắc tình,hắn không thể tin được là thanh âm từ trong miệng hắn bật ra,không,đây không phải là giọng của hắn,hắn tuyệt không thừa nhận! Đối với việc kẻ thù chạm vào mình,hắn nên cảm thấy chán ghét,như vậy cảm giác say mê vui thích lại từ đâu đến?

“Có cảm giác sao? Rất thoải mái sao!” Nhận thấy mình thành công làm hắn có phản ứng,khuôn mặt Đỗ Sùng Hòe không thể che hết kích tình,hắn muốn thỏa mãn người này, lấy lòng người này,để cho người này hưởng thụ cá nước thân mật làm người ta mất hồn,đôi môi nóng bỏng của Đỗ Sùng Hòe ngậm lấy vành tai nhạy cảm của hắn,lưỡi đỏ trơn trượt đưa vào lỗ tai y liếm láp khắp nơi,lần nữa trêu đùa thần kinh nhạy cảm của hắn.

“A Ừm...” Tĩnh Khiêm siết chặt mười ngón tay,cố gắng kháng cự kích thích ngọt ngào,nhưng một luồng sóng thuốc mê liên tục không ngừng xông vào,làm thân thể phản bội chủ nhân,cong người lên hướng về phía kẻ địch.

“Em thật nhạy cảm,lỗ tai cũng vậy?” Đỗ Sùng Hòe vệt ra mái tóc ẩm ướt trước trán hắn,lần nữa rơi xuống chỉ chút nụ hôn.”Anh đợi không được nữa,anh muốn tiến vào bên trong em!” Hắn gờ hai chân bị trói chặt

lên cao, để cho khu vườn bí mật hiện ra dưới ánh đèn không sót một chút gì.

“Ưm ưm...” Biết ý đồ tiếp theo của hắn, Tĩnh Khiêm kịch liệt giãy dụa, muốn thét lên ngăn hành động tiếp theo của hắn lại bị hắn hôn lên, chỉ có thể tràn ra nhũ âm tiết, không có nửa điểm tác dụng.

“Đừng sợ, anh sẽ tận lực làm thật nhẹ, buông lỏng thân thể nào?” Đỗ Sùng Hòe ôm chặt thân thể hắn, không để cho hắn lộn xộn, ánh mắt nóng bỏng khóa lại trông mắt ngấn nước của Tĩnh Khiêm, giống như muốn cắn nuốt y vào bụng.

Mặc dù Đỗ Sùng Hòe đem hết khả năng khắc chế lực đạo, tận lực không tổn thương người đẹp trong ngực, nhưng khi hắn tiến vẫn làm Tĩnh Khiêm cảm thấy một trận xé rách đau đớn, dù sao hậu môn vốn chính cơ quan bài tiết, chứ không giống phái nữ có thể ôm trọn phái nam, hắn đau đến cơ hồ muốn chảy ra nước mắt, nhưng dựa vào một tia tự ái cuối cùng hắn ép nước mắt ngược trở về, hắn không muốn yếu thế trước mặt người đàn ông này, lại càng không chịu bày ra bộ dạng yếu ớt trước mặt hắn, cắn chặt hàm răng chịu đựng đau đớn ập đến.

4. Chương 4

Đỗ Sùng Hòe không vội động, hắn vừa vuốt ve vật nửa người dưới tượng trưng cho hắn, vừa cho hắn thời gian thích ứng sự hiện hữu của mình.

Tĩnh Khiêm thở dài, cảm giác được trong đau cổ có thêm luồng khoái cảm, hai luồng sóng vừa nóng vừa lạnh đồng thời đánh úp về phía hắn, làm hắn tiến thối lưỡng nan như con thuyền nhỏ bồng bềnh giữa biển.

“Bảo bối, có phải dần dần thấy thoải mái không?” Đỗ Sùng Hòe lấy ra mảnh vải nhét trong miệng hắn, đôi môi cố ý chạm nhẹ qua môi hắn nói nhỏ.

“Anh... quả thực vô cùng quá đáng... muốn gì thì một đầu một với tôi, như vậy mới là anh hùng hảo hán?...” Tĩnh Khiêm thở hổn hển nói, nhưng vẻ mặt kiêu ngạo mang theo nét quyến rũ khó cưỡng, đến nỗi ánh mắt Đỗ Sùng Hòe thiếu chút nữa rung động.

Đỗ Sùng Hòe nhướng cao khóe miệng, không chút phật lòng lời hắn. “Tôi vốn không phải anh hùng hảo hán gì, cậu quên tôi là người Long Phụng bang sao, làm sao nói chính nghĩa?” Không đợi y mở miệng phản bác, Đỗ Sùng Hòe cúi đầu xuống lần nữa cùng hắn quần giao chung một chỗ, đầu lưỡi nóng bỏng trở lại chỗ cũ, quấy mạnh tàn sát bãi biển trong miệng hắn, hôn sâu cơ hồ làm hắn thở không nổi, giống như nôn nóng đoạt lấy tất cả của hắn, không cho hắn một cơ hội chạy trốn.

Dầu hôn đỏ như hoa hồng, không chút lưu tình rơi xuống cần cổ cùng ***g ngực giống như thành thích của mình, cũng như tuyên bố hắn thuộc về mình.

Tĩnh Khiêm không chịu nghe theo vùng vẫy, chỉ là tứ chi bị trói chặt, lửa nóng xâm nhập thật sâu, để cho hắn càng ngày càng khó giữ vững, lý trí cũng dần dần rời xa, phía dưới vừa đau vừa vui thích không ngừng thúc giục lấy hắn, không tự chủ được nhảy múa theo tên kia.

“A ——” Trong đầu trống rỗng, không thể suy tư bất cứ chuyện gì, chỉ còn lại bản năng nguyên thủy theo đuổi vui vẻ.

“Bảo bối, em rất thích như vậy đúng không?” Người đàn ông đó hài hước giống như cười nhạo hắn đang cố chống.

“A..... đừng nói nhảm.... Người nào thích chứ... A... tên biến thái cấp ba.... đại ma đầu...” Mặc dù bị dục hỏa thiêu đốt, Tĩnh Khiêm vẫn phủ quyết nói, hắn không cho phép bản thân thừa nhận vui thích nhưng hai mắt bị *** nhuộm đậm cùng vòng eo đang đưa tiết lộ dục vọng muốn giấu.

“Thật không vui sao? Nét mặt của em thoát nhìn tuyệt không giống ” Đỗ Sùng Hòe thẳng tiến trong cơ thể hắn tận tình đẩy nhanh tốc độ, vén ra một luồng sóng đủ để khiến người nổi điên.

“Ừm..... A!” Tình Khiêm không chịu nổi tốc độ của hắn, cơ hồ bị sóng biển cuốn cuộn cuốn đi.

“Thừa nhận đi, em có cảm giác, em muốn anh ôm em.”

“Anh đang nằm mộng... A” Ngực Tình Khiêm kịch liệt đập phồng, cắn chặt môi.

“Em thật quật cường! Thành thật nói muốn anh không phải tốt hơn sao?” Đỗ Sùng Hòe cười khổ nói.

Cảm giác được hắn càng động càng nhanh, luồng gió sa mạc khó nói lên lời bao vây hắn, làm hắn muốn bất tỉnh, muốn phát tiết ra ngoài, hắn không biết tại sao bị Đỗ Sùng Hòe lãng nhục còn có khoái cảm?

“Anh rất đáng ghét... Rất đáng ghét...” Vô kể khả thi, hắn chỉ có thể trách hung thủ đã biến hắn thành bộ dạng thế này.

“Hận cùng yêu là hai mặt ngược lại, không có yêu làm sao có hận, nói vậy, bảo bối, em yêu anh sao?” Nghe hắn oán hận chửi rửa, Đỗ Sùng Hòe cười càng thêm vui vẻ, cố ý xuyên tạc ý hắn.

“Ừm....anh.... đừng tự dất vàng lên mặt mình... Người nào yêu anh... Tôi hận anh còn không đủ...” Quanh quẩn trong kích tình, Tình Khiêm dần thân vào trong mập mờ khó có thể tự kiềm chế, nhưng thủy chung không quên mắng Đỗ Sùng Hòe.

“Em ngoài miệng nói hận chết anh, thân thể lại quấn lấy anh không buông! Em rốt cuộc muốn anh thế nào, bảo bối?” Đỗ Sùng Hòe nhìn Tình Khiêm vịn vẹo dưới người mình, giọng nói mang theo cười khổ chọc miệng cùng thân thể hắn không đồng nhất.

Khuôn mặt lúng túng đỏ bừng, rơi vào trong ái tình hắn muốn ngừng mà không được, vì tự ái đàn ông cũng không cách nào thừa nhận bản thân vui vẻ, hắn ghét mình như vậy, giống như phụ nữ đáp lại Đỗ Sùng Hòe, còn phát ra âm thanh làm hắn thẹn đến muốn chui xuống đất, hắn thật muốn bản thân không có phản ứng, nhưng bị người đàn ông đó khống chế thân thể nên không được đòi hỏi được tên kia thỏa mãn.

Đỗ Sùng Hòe – người đàn ông đáng ghét này, Tình Khiêm hắn vĩnh viễn sẽ nhớ nỗi nhục ngày hôm nay, một ngày nào đó hắn sẽ bắt tên kia trả lại tất cả.

Nhưng hiện tại hắn chỉ có thể lựa rơi xuống, rơi xuống, rơi xuống nữa.....

5. Chương 5

Kể từ sau đêm hôm đó, Tình Khiêm bắt đầu cuộc sống bị giam cầm, tay chân của hắn tuy được tự do, nhưng lại bị khóa trong phòng Đỗ Sùng Hòe không được ra ngoài

Đỗ Sùng Hòe mỗi ngày chỉ cần vừa làm xong chuyện trong bang, sẽ đến tìm hắn hoan ái, không nói nhiều lập tức đặt hắn xuống phía dưới, làm tất cả chuyện khiến người mắc cỡ với hắn, gần như đòi hỏi vô độ, khiến hắn một lần lại một lần bị nhiệt tình của người kia bao phủ vứt bỏ vũ khí đầu hàng.

Hắn không phải chưa từng phản kháng qua, nhưng Đỗ Sùng Hòe luôn có thể đẩy lên dục niệm trong người hắn, thân thể trở nên không giống như của mình mỗi khi Đỗ Sùng Hòe vuốt ve y hắn bắt đầu phản ứng yêu cầu được thỏa mãn, cho đến không biết bản thân đạt cao trào lần thứ mấy mới vô lực ngủ đi.

Phân không thời gian ngày hay đêm, tùy thời tùy chỗ nằm dưới thân hầu hạ tên kia, Tình Khiêm quả thực muốn sống không được, muốn chết không xong, hắn cảm giác bản thân tựa hồ càng ngày càng sa vào tình yêu với Đỗ Sùng Hòe, lo lắng tiếp tục nữa hắn sẽ đánh mất chính mình, đến cuối cùng ngay cả mục đích ban đầu cũng quên, Đỗ Sùng Hòe là em của kẻ thù hắn, hắn lại để kẻ thù nhục nhã mình.

Nghĩ đến những khoảng thời gian không chịu nổi, hắn vừa thẹn vừa cảm phẫn, hận không được đập đầu mình, không từ ngữ nào có thể hình dung xấu hổ và giận dữ trong lòng hắn, không được, hắn phải thoát khỏi nơi này.

Nếu như Đỗ Sùng Hòa cho rằng hấn chịu ngồi đây chờ chết, chịu trở thành đối tượng để phát tiết, vậy thì vô cùng sai, Tĩnh Khiêm này cho tới bây giờ chưa bao giờ nhẫn nhục chịu đựng, biết điều để mặt tên kia định đoạt, hấn sẽ trốn thoát cho tên kia xem.

Thế là hấn thừa dịp một ngày nào đó Đỗ Sùng Hòa cùng Đỗ Sùng Phi ra ngoài đàm phán cùng người cầm đầu bang phái khác, hấn đánh bất tỉnh tên đàn em vào đưa cơm, thay đổi quần áo của người đó, đồng thời trộm chìa khóa trên người tên đó, lặng lẽ mở cửa phòng đi ra ngoài, bởi vì trên người hấn mặc quần áo “Long Phượng bang”, cho nên không ai phát hiện ra hấn tráo đổi, thuận lợi rời khỏi nơi hấn cả đời này cũng khó quên.

.....

Bóng đêm phủ xuống, mặt trăng nhô lên bầu trời đêm, ánh trăng trong suốt chiếu xuống mặt đất

Tĩnh Khiêm ôm Tĩnh Ngôn lên giường, đắp chăn cho hấn, Tĩnh Ngôn vẫn như cũ vẻ mặt hoảng hốt, không có một chút dấu hiệu chuyển biến, hấn từng đưa em trai đến các bệnh viện khác nhau tìm kiếm bác sĩ giỏi, nhưng Tĩnh Ngôn một chút khởi sắc cũng không có, hấn đưa tay vuốt ve gương mặt tái nhợt của em trai, thở dài một hơi.

“Tĩnh Ngôn, là anh vô dụng, không có cách đòi lại công đạo cho em.” Hấn đau buồn lắm bầm nói, ánh trăng thanh lệ từ khe hở cửa sổ chiếu vào gương mặt đẹp của hấn, lộ ra ánh mắt đẹp có chút bất lực. “Anh chẳng những không cách nào động vào một cọng long tơ của Đỗ Sùng Phi, thậm chí còn thua cả mình, anh hai thật sự rất vô dụng, có đúng không?”

Tĩnh Ngôn giống như không nghe thấy, hấn chỉ mở to đôi mắt vô thần, một chút phản ứng cũng không có.

“Bộ dạng em hiện tại như vậy, chỉ sợ không cách nào trả lời anh.” Giống như đang nói chuyện với không khí, Tĩnh Khiêm không khỏi cười khổ nói, “Tĩnh Ngôn, ngủ ngon một giấc đi, ngày mai anh đưa em đi tìm một vị cao nhân ở vùng núi sâu, nghe nói ông ấy có thể trị bách bệnh, chữa khỏi không ít bệnh nhân không có thuốc trị, để cho bọn họ khôi phục khỏe mạnh, anh tin tưởng ông ấy nhất định có biện pháp chữa trị cho em!” Từ trước đến giờ Tĩnh Khiêm không phải là người mê tín, sau khi tây y vô dụng, bắt đầu ngược lại tin tưởng năng lực thần Phật, ngay cả bà đồng hấn cũng đưa em trai hấn đến làm phép.

Bác sĩ có thể chữa ngựa chết thành ngựa sống, Tĩnh Khiêm không buông tha bất kỳ cơ hội có thể chữa khỏi Tĩnh Ngôn, chuyện hoang đường hơn nữa hấn cũng sẽ làm, song thân qua đời khi hấn mười sáu tuổi, Tĩnh Ngôn nhỏ hơn hấn bảy tuổi cũng một tay hấn nuôi lớn, vì muốn giúp cho Tĩnh Ngôn vào học viện y học, hấn không tiếc hy sinh cơ hội học đại học, sau khi tốt nghiệp trung học liền tìm việc làm, đây là trách nhiệm cũng là nghĩa vụ bậc anh trai phải làm, hấn chưa từng hối hận qua.

Hấn làm sao cũng không nghĩ đến người em trai hấn một lòng hy vọng nên người, lại biến thành như bây giờ. Nó rốt cuộc chịu khổ sở gì? Tĩnh Khiêm ước gì mình có thể thay em trai, em trai hấn là người dễ chịu tổn thương hơn người bình thường.

Dụ dỗ Tĩnh Ngôn ngủ, sau Tĩnh Khiêm mới trở lại gian phòng của mình, hấn cởi quần áo, chuẩn bị thay đồ lên giường ngủ.

Khi hấn cởi nút áo sơ mi, vật liệu mềm mại thuận theo đường cong cánh tay chậm rãi rơi xuống, cảm xúc nhẫn nhụi tựa như dịu dàng vuốt ve, làm hấn khẽ run lên, trong nháy mắt khuôn mặt xinh đẹp của Tĩnh Khiêm không khỏi vẩn vơ, giống như nhớ lại chuyện khiến hấn khó chịu, hấn đưa tay siết thành quả đấm, bực tức đánh vào bức tường.

Ba tháng, rời khỏi người đàn ông đáng ghét kia đã ba tháng, tại sao hấn luôn nửa đêm mơ đến hấn, đến nay vẫn không thể quên? Bàn tay to sờ khắp toàn thân hấn, còn thói quen thường hay nhỏ giọng trêu chọc hấn, làm hấn sa vào khoái cảm dục vọng, cùng với hấn rong đuổi theo khát vọng, thân thể hấn trải qua Đỗ Sùng Hòa dụ dỗ, giống như *** phụ mở ra bấp đùi, khát vọng Đỗ Sùng Hòa một lần lại một lần chạy nước rút trên người hấn, cộng thêm nụ hôn nóng bỏng.

Hấn nằm trên giường, nhắm chặt hai mắt, đầu óc lập tức hiện lên khuôn mặt mang theo tà khí của Đỗ Sùng Hòa, mang theo đôi môi đang lăm lăm, thổi hơi nóng vào tai hấn, để lại ngàn vạn dấu vết trên người hấn, khiêu khích kích tình; mỗi nơi bị tên kia đụng vào, đều làm cho hấn tâm hồn nhột nhạo không thôi.

Đỗ Sùng Hòe luôn dùng yêu ngữ đầu độc hần, khiến cho hần như si như say để mặc tên kia ôm, tự chủ bị vỡ vụn nghiêm trọng, cả người say mê choáng váng khi tên đó chiếm đoạt. Hần sống hai mươi mấy năm, chưa bao giờ thể nghiệm qua ham muốn vui thích, cũng chưa bao giờ nghĩ đến sẽ có một ngày mình cùng đàn ông mập hợp.

Giọng nói Đỗ Sùng Hòe tràn đầy từ tính, dịu ngọt giống như đang vuốt ve, làm hần cảm thấy cả người nóng rang, kim lòng không được cong người lên đáp lại hần, không ngừng tham luyện đòi hỏi, cho đến mình cũng chịu không được xụi lơ trong ngực hần, cho đến khoái cảm bao phủ, đắm chìm dưới vực sâu mới thôi.

Thân thể bị ôm qua giống như bị Đỗ Sùng Hòe khắc lên ký hiệu, không biết qua bao nhiêu đêm, bởi vì thêm muốn Đỗ Sùng Hòe mà khóc nức nở, nhất là mấy ngày vừa thoát khỏi tên đó, hần phát hiện không biết từ lúc nào hần thích sự ấm áp trên người Đỗ Sùng Hòe, thậm chí vì nhớ tới hần mà cảm thấy nửa người dưới đau đốn.

Đáng ghét, hần rõ ràng hận chết tên đàn ông đã nhục nhã hần, tại sao vẫn không thể loại hần ra khỏi trí nhớ? Để cho tên đó cứ lặp đi lặp lại nhiều lần quanh quẩn trong đầu không đi?

Hần không ngừng thuyết phục đây không phải xuất phát từ tình cảm cá nhân, mà do thân thể bị Đỗ Sùng Hòe khai phá, không cách nào quên mất khoái cảm hần cho, nhưng thật chỉ có như thế sao? Hần gần đây thường xuyên mơ mộng xuân thấy Đỗ Sùng Hòe ôm hần, có nhiều lần không nhận được tự an ủi, hần không cách nào khống chế dục vọng đau đốn, ngay cả trong lòng cũng trống rỗng, từng phồng chùng Đỗ Sùng Hòe đã bao lần xâm nhập mỗi một tế bào trên người hần.

Thật đáng sợ! Hần càng ngày càng không giống mình ban đầu, càng cảm hận người khởi xướng chuyện tốt này! Mỗi khi nghĩ tới đây, hần liền giận không kiềm được, đánh vách tường, giống như muốn đem mặt tường trở thành mặt Đỗ Sùng Hòe.

6. Chương 6

Đột nhiên vang tiếng chuông cửa, ngăn hần tiếp tục ngược đãi mặt tường đã đầy vết thương.

Ai đến vào lúc này? Tình Khiêm buồn bực xuống giường, mang dép đi ra cửa phòng, từ từ đi đến cửa, tiếng chuông càng lúc càng nhiều, càng vang càng dồn dập, giống như đòi mạng thúc dục hần nhanh chân lên.

“Tới! Tới đây!” Tình Khiêm vừa đi vừa nghĩ không biết tên khốn nào đang nhấn chuông cửa, tại sợ âm ỉ đến hàng xóm, nếu không hần sẽ đánh tên đó thành đầu heo.

Vừa mở cửa, đập vào mi mắt chính là một bó hoa hồng thật lớn, phía sau chính là người hần hận thấu xương, hàng đêm đi vào giấc mộng của hần.

Trong lúc nhất thời phản ứng không kịp, hần ngây người đứng tại chỗ.

“Đã lâu không gặp, bảo bối.” Đỗ Sùng Hòe phủ một thân áo đen tương đối thích hợp với hần, dùng tư thế thoải mái xuất hiện ở trước cửa, phía sau còn có hai đàn em đi theo.

Giọng nói đặc biệt vô sỉ dù có đánh chết hần cũng không quên, Tình Khiêm trợn tròn mắt hạnh, khuôn mặt kinh ngạc cùng khiếp sợ, hần hoài nghi bản thân có phải hoa mắt đột nhiên ảo giác không, nhưng không phải, người đàn ông khiến hần hận đến nghiến răng đang đứng trước mặt còn nở nụ cười ta đây.” Là anh, Đỗ Sùng Hòe, anh.... Tại sao tới đây?”

“Đương nhiên đặc biệt tới gặp em!” Đỗ Sùng Hòe đem bó hoa trên tay đưa cho hần, “Ở đây có 9999 đóa hoa hồng, tượng trưng tình yêu anh dành cho em vĩnh viễn không thay đổi, anh yêu em.”

Hần mới vừa nói gì? Anhyêu em, hần không nghe lầm chứ! Lời nói buồn nôn đến nổi da gà rụng đầy đất, vậy mà hần có thể nói ra khỏi miệng, còn tặng hần hoa hồng đỏ, Đỗ Sùng Hòe rốt cuộc muốn làm gì? Hần cho rằng mình là tình nhân rồi có thể dùng những thứ này tới mua lòng hần sao? Quả thực vô cùng quá đáng, lần trước nhục nhã hần còn chưa đủ sao, thù mới cộng thêm hận cũ, Tình Khiêm nhất thời lửa giận công tâm.

“Anh đang nói hươu nói vượn gì đấy? Tôi không phải phụ nữ,đừng tưởng rằng tôi sẽ cảm động,còn nữa tôi ghét nhất là hoa,không muốn hại tôi bị nhiễm phấn hoa thì nhanh cầm khỏi nhà tôi!Tốt nhất cùng đám đàn em của anh đi càng xa càng tốt!” Kể từ khi biết chủ mưu bắt cóc Tình Ngôn là ai,hắn liền không có thiện cảm người từ trên xuống dưới trong “Long Phượng bang”.

“Bảo bối,nhìn em rất tức giận,có phải đang giận anh lâu vậy sao không đến tìm không?” Nhìn vậy thấy con người giận giữ kia,Đỗ Sùng Hòe vẫn thản nhiên nói.

“Anh...” Người đàn ông này đúng là tự cao đến cực điểm,hắn bị chọc tức đến nói không nên lời.

“A Long,giúp” chị dâu” cậu cầm bó hoa này vào đi!” Hắn không để ý người kia tức giận,tự phân phó đàn em bên cạnh mình làm việc.

“Dạ!” Người đàn ông to con tên A Long lập tức cung kính cầm bó hoa đi vào.

“Hơ! Ai là chị dâu,con mẹ nó?Ông đây là đàn ông 100%! Anh không nên tự chủ trương,tôi không nói sẽ nhận! Không được cầm vào nhà tôi!” Tình Khiêm kháng nghị lại bị người ta làm như không nghe,không có cơ hội ngăn cản,bó hoa kia đã bị A Long đặt trong phòng khách Tình Liêm.

“Anh biết em xấu hổ, đàn ông nhận được hoa đàn ông khác tặng khó tránh khỏi không được tự nhiên,anh sẽ vào trong nhà như vậy khỏi lo lắng có người trông thấy!” Đỗ Sùng Hòe mặt không đổi sắc tự động giải thích ngôn ngữ sắc bén của Tình Khiêm,còn lớn mật tự đi vào trong nhà hắn,đồng thời hạ lệnh hai đàn em đóng cửa lại đứng canh ngoài cửa.

“Anh đừng quá mức! Tôi không mời anh vào nhà,anh mau đi ra ngoài cho tôi!” Tình Khiêm vô cùng nổi giận, từ mới ra đời tới nay hắn còn chưa thấy người da mặt dày thế.”Tôi cảnh cáo anh,nếu không đi ra ngoài tôi liền gọi cảnh sát,tôi muốn kiện anh tự xông vào nhà dân!”

“Em đang nói gì vậy? Bảo bối,anh đến nhà người yêu của mình có gì sai,chỉ sợ em tố cáo,cảnh sát sẽ cho rằng em đang đùa giỡn!” Nụ cười trên môi Đỗ Sùng Hòe thêm càn rỡ,bộ dáng du côn không sợ uy hiếp.

Khẩu khí khá lắm,nói giống như hắn là người của anh ta không bằng, khiến Tình Khiêm càng thêm tức giận.”Chúng ta không phải người yêu,cho tới bây giờ cũng không phải!” Đúng,hắn là em người tổn thương em trai mình,giữa bọn họ không có quan hệ gì.

“Em khẩu thị tâm phi,chúng ta đã làm qua nhiều lần,không phải người yêu thì là gì?” Hắn tự kiêu một mực khẳng định quan hệ thân mật giữa hai người.

“Câm mồm!Nếu không phải anh cưỡng bức,tôi làm sao có thể lên giường với người biến thái như anh!” Hắn oán hận giận nói,muốn một quyền đánh tan nụ cười kêu căng trên mặt hắn.

“Bảo bối,em cần gì tức giận thế,em không phải được đồ biến thái như anh làm vui vẻ cùng thỏa mãn sao?” Hắn phản bác nói.

Tình Khiêm thoáng bị chặn họng không nói được,nhớ lại cảnh nhục nhã như thủy triều vọt về phía mình,hắn còn nhớ rõ bộ dạng mình nghe theo nằm dưới thân người đàn ông kia,Đỗ Sùng Hòe nhất định bắt được điểm yếu này của hắn,Tình Khiêm xoay mặt không nhìn nụ cười đắc ý trên mặt tên kia.

“Sao không nói lời nào? Mới vừa không phải còn miệng lưỡi sắc bén,hiện tại đầu lưỡi là bị mèo cắn rụng sao?” Hắn giễu cợt nói.

“Anh rốt cuộc muốn làm gì? Nếu như anh muốn đến đây nhục nhã tôi,thì chúc mừng anh đã thành công,hiện tại anh có thể đi!” Cho dù nhìn sang nơi khác, Tình Khiêm vẫn có thể cảm giác được ánh mắt nóng rực của người đàn ông này đang dán người hắn,trong lòng hắn không khỏi xôn xao,lạnh lùng ra lệnh đuổi khách.

“Em hiểu lầm ý anh rồi,anh sao có thể đến nhục nhã em,anh muốn em còn không kịp!” Hắn đi tới trước mặt,đưa tay kéo hắn ôm vào trong ngực.”Trời mới biết anh muốn gặp em đến phát điên,nếu không phải “Long Phượng bang” đổi đầu”Thanh Phong bang”,sợ dính líu đến em,anh mới nhẫn nhịn không đi tìm em nhện đến bây giờ, cuối cùng tới nay có thể hoàn thành nguyện vọng,nhìn thấy em rồi!”

“Buông tay!Đừng sờ tôi,đừng nói với tôi những lời ngon ngọt mà anh hay dùng dụ dỗ phụ nữ!” Đỗ Sùng Hòe căn bản là người trong hắc đạo,hắn là bậc thầy lừa gạt,lấy tài ăn nói ba hoa của hắn đi gạt người ta

bảo đảm có thể làm cho mọi người tin hẳn,tự động dâng lên tiền tài hẳn,đáng tiếc Tĩnh Khiêm này không phải người dễ lừa gạt,hẳn sẽ không chịu thua.

Không để ý Tĩnh Khiêm giãy giụa,Đỗ Sùng Hòe ôm chặt eo,nhìn thật kỹ hẳn,bàn tay yêu thương xoa lên mặt hẳn,trong con ngươi thâm thúy xuất hiện ngọn lửa hẳn nhìn không rõ là gì,gọng nói cũng trở nên khàn khàn: “Ba tháng không gặp,em gầy quá.”

7. Chương 7

Nói nhảm,quý mới tin hẳn không gầy! Trải qua khuất nhục vậy còn chưa đủ,Đỗ Sùng Hòe mỗi đêm đều quấy nhiễu giấc mộng của hẳn,hành hạ hẳn, hại hẳn giận đến ăn không ngon,ngủ không yên,mà hẳn lại không thể nói rõ với người khác khác mình bị đàn ông xâm phạm,bảo hẳn làm sao nuốt được cục tức này!

Tĩnh Khiêm vừa tức vừa giận ngược mắt nhìn chằm chằm Đỗ Sùng Hòe,phát hiện ánh mắt của hẳn không chút kiêng kỵ đánh giá trên dưới áo ngủ của hẳn,ánh mắt giống như liếm khắp người hẳn,không biết tại sao cả người Tĩnh Khiêm nóng lên,luồng nhiệt tích tụ trên ngực từ từ lan tràn khắp nơi,trong khoảng thời gian ngắn hẳn nhớ đến trên người chỉ mặc vền vền mỗi bộ đồ ngủ,bên trong không mặc thêm thứ gì,tim đột nhiên đập điên cuồng hoảng sợ tột độ.

Đỗ Sùng Hòe nhìn chăm chú cặp mắt nóng lửa kia,hiện lên đầy khát vọng lửa lòe,không cách nào phân biệt tình cảm lẫn nhau,ánh mắt chuyên chú tựa như cả hai đang giao hoan,lần nữa xuất hiện khiến hẳn khơi dậy nhiệt tình trong lòng.

Tĩnh Khiêm không hiểu tại sao bị đàn ông nhìn bản thân lại thấy nóng,vì xóa đi cảm giác kỳ quái trong người,hẳn cố ý nổi giận nói: “Anh nhìn cái gì? Anh còn dám dùng ánh mắt bỉ ổi nhìn phụ nữ đến nhìn tôi,cẩn thận tôi móc hai mắt của anh ra!”

Chưa từng có một người giống như Đỗ Sùng Hòe làm hẳn trong thấp thỏm,lý trí hoàn toàn biến mất không giống như mình lúc trước,ngay cả đối với bạn gái hẳn từng quen cũng không như thế,tựa hồ bắt đầu từ ngày hẳn thất thủ bị bắt Đỗ Sùng Hòe đã đi vào cuộc sống của hẳn,khiến hẳn muốn quên cũng không được,bỏ cũng không xong.

Hẳn không cam tâm Đỗ Sùng Hòe có lực ảnh hưởng lớn với mình thế,nhưng hẳn không biết nên giận hẳn hay giận mình!

Lúc này Đỗ Sùng Hòe tham lam đưa mắt nhìn vòng eo của hẳn,từ mảnh cổ trắng để lộ,thăm dò xuống chút nữa là ***g ngực xinh đẹp,giống như đang giám định thân thể có một không hai của hẳn.

“Dáng em mặc đồ ngủ rất đẹp,làn da tuyết trắng như ẩn như hiện,dưới như áo ngủ còn có bắp đùi trắng mịn,nhìn vô cùng chộc người.” Ngón tay dài nhỏ của hẳn nhẹ nhàng mơn trớn xương vai,mượn mảnh vải mỏng manh từ từ rơi xuống mỗi một tác da thịt trên người hẳn,hẳn cẩn thận chạm vào từng nơi,Tĩnh Khiêm cảm giác hô hấp của mình trở nên dồn dập,suy nghĩ cuồng loạn tràn ngập trong đầu,nếu như tên kia lần nữa đụng hẳn như lần trước,hẳn không thể xác định mình có năng lực phản kháng nữa không.....

“Em biết không? Bảo bối,dáng vẻ hiện tại của em mê người như em đang ở trên giường,đủ để làm người phạm tội,em phải nhớ kỹ lần sau không nên mặc áo ngủ đi mở cửa,anh không muốn dáng vẻ này của em bị người đàn ông khác nhìn thấy, quá nguy hiểm!” Hẳn ghé vào lỗ tai hẳn nhỏ giọng nói,thành công khiến hẳn run rẩy.

Tĩnh Khiêm mặt thoáng cái đỏ lên,trong lời nói Đỗ Sùng Hòe ngoại trừ nồng đậm tham muốn giữ lấy,còn mang theo hết sức rõ ràng ý trêu chọc,hẳn quay khuôn mặt đỏ của mình tránh tầm mắt tên kia,thử tìm về khí khái ngày xưa.”Anh mới là người nguy hiểm nhất,không phải người nào cũng giống như anh sắc quý đồng tính luyến ái nhìn thấy đàn ông mặc đồ ngủ mà động dục!”

Xoay mặt Tĩnh Khiêm lại,vẻ mặt Đỗ Sùng Hòe nửa cười nửa không gần ngay trước mắt,trông rộng dửng dưng khó có thể giải thích,khiến hẳn không cách nào quay đầu đi chỗ khác,cũng không cách nào cự tuyệt cánh

môi hần càng ngày càng đến gần.”VẬY CŨNG KHÓ NÓI! Tin tưởng anh,bảo bối,sau khi khi em mặc trang phục thể này ngay cả đàn ông bình thường cũng sẽ không nhìn được,em quá mê người,anh thật muốn em!”

Đỗ Sùng Hòe dán mặt đến sát,gần đến hần có thể nghe được tiếng tim đập của cả hai,hần cắn chặt môi dưới,kháng cự vọng động muốn nắm lấy tay tên đó,đem nó đặt lên áo ngủ hấp dẫn vuốt ve,ý nghĩ này làm hần cảm thấy xấu hổ không thôi,rũ mắt xuống không thèm nhìn,để tránh tên đó nhìn ra tâm trạng của mình,Đỗ Sùng Hòe tựa hồ không kiên nhẫn vẽ mặt cố gắng kiên trì,môi của hần không nói gì liền đưa xuống,phủ lên đôi môi mềm mại của hần,đầu tiên như chuồn chuồn lướt nước nhẹ chạm vào,cánh môi dịu dàng quét qua,hơi thở nóng rực của cả hai hòa chung một chỗ,tạo thành thờ dốc liên hồi,tiếp theo môi hoàn toàn bao phủ môi hần,đưa tất cả tình yêu bao bọc trong nụ hôn mãnh liệt này.

Sau nụ hôn sâu,Đỗ Sùng Hòe ngẩng đầu lên,cảm xúc kỳ diệu ta đi phết chốc truyền đến trong lòng Tĩnh Khiêm,hần mở mắt ra,ngạc nhiên phát hiện tên kia đã sớm không ôm mình,hần vì bản thân động tình đáp lại Đỗ Sùng Hòe mà mặt đỏ tai nóng.

“Bảo bối,môi của em rất mềm,mùi trên người em cũng rất thơm,em có thể cảm giác được anh em của anh cũng biến cứng? Nó khát vọng muốn có được em đấy!”

Tĩnh Khiêm nghe thấy hần lẩm bẩm nói lời hạ lưu,cùng lúc ấy cũng bị hần kéo vào trong ngực,thân hình cao lớn của Đỗ Sùng Hòe dán sát vào người hần,để y có thể tình tường cảm nhận được phía dưới vừa lớn vừa cứng chọc vào hai chân.

Hần không chút che dấu dục vọng làm Tĩnh Khiêm từ trong mê loạn khôi phục thanh tỉnh,hần xấu hổ và giận dữ vô cùng,không thể tin được hần cho phép tên này can rở với mình,Đỗ Sùng Hòe vốn biến thái thích ra tay với đàn ông thì không có gì,nhưng hần tại sao có thể say mê để hần dụ nha? Vậy hần chẳng phải trở thành biến thái giống tên đó sao?

“Buông! Cái tên động dục vạn năm! Hạ lưu vô sỉ đại khốn kiếp!” Thoáng như có một chậu nước lạnh dội vào đầu hần,Tĩnh Khiêm thình lình giơ chân lên dùng sức đá một cái,chính xác không sai hần đã đá trúng bụng dưới của tên kia.

Đỗ Sùng Hòe không ngờ rằng hần có ngón này,trong tình huống hoàn toàn không phòng bị trúng ngay một cước,phải buông lỏng tay ra,phát ra một tiếng gào thét như rất đau đớn,bất kể nói sao,Tĩnh Khiêm dầu gì cũng là một người đàn ông khỏe mạnh,chứ không phải một cô gái trói gà không chặt,cộng thêm bình thường trải qua đặc huấn chuyên nghiệp ra tay đương nhiên không nhẹ,Đỗ Sùng Hòe đau đến ngồi xổm người xuống vô cùng bị thảm,Tĩnh Khiêm ra tay quá tàn bạo a.

“Ai nha đau quá! Bảo bối,em muốn giết chồng a!” May thay đàn em hần không thấy được cảnh này,bằng không hần Đỗ Sùng Hòe tung hoành hắc đạo mọi người nghe mà biến sắc,còn gọi hần là người nham hiểm,xem ra hần hung dữ mấy trước mặt người yêu cũng như đèn cầy cạn dầu.

“Đáng đời! Cọp không phát uy anh xem như mèo bệnh,lần trước vì bị anh trói lại mới mặc anh định đoạt,lần này không giống trước,đừng tưởng sẽ được như ý,tôi cho anh biết tôi không phải dễ trêu,sau này không cho phép anh động tay động chân với tôi nhé!” Tĩnh Khiêm cách hần một khoảng an toàn,giận đến trừng mắt nói.

“Trời ơi,oan uổng quá,em tại sao có thể đối đãi anh giống như súc lang?Anh yêu em nên mới quan tâm em,muốn cùng em hưởng thụ quan hệ thân mật,mới có thể không nhìn được muốn ôm em,em hần có thể hiểu rõ một người đàn ông vì người yêu mà cấm dục suốt ba tháng,khát vọng vuốt ve người yêu khát khao tâm sự cùng nhau,không nghĩ tới bảo bối tàn ác thế,đá anh mạnh quá trời,uổng phí anh thật lòng đối lại em tuyệt tình!Lỡ anh sau này không có năng lực,vậy phải làm khó bảo bối em rồi!” Đỗ Sùng Hòe vẽ mặt ai oán giống như Tĩnh Khiêm đang ngược hần không bằng.

8. Chương 8

“Con mẹ nó, anh nói nhảm gì đấy!” Hiểu ngụ ý của tên đó, Tĩnh Khiêm vừa thẹn vừa giận, ngay cả ngực cũng nhuộm một mảnh hồng, quý dị nhất chính là khi nghe Đỗ Sùng Hòe vì yêu hắn mà cấm dục, có một loại vui sướng không biết từ đâu tràn lên, thật gặp quý rồi, cái tên Đỗ Sùng Hòe giống như “Đại trư ca”, hắn vì ai cấm dục là chuyện của hắn, cho dù cấm dục một trăm năm cũng không liên quan đến mình.

“Anh không phải đang nói giỡn, chỗ này của anh bị em đá rất đau, hiện tại ngay cả không đứng lên cũng không nổi! Nói không chừng nó đã bị thương!” Đỗ Sùng Hòe vẽ mặt khổ sở không chịu nổi, từ trên mặt hắn không dễ dàng tìm ra một tia xảo trá.

“Có đau đến thế không?” Nghe thấy giọng nói đáng thương của tên đó, Tĩnh Khiêm nghĩ thầm không biết có phải hắn vừa rồi ra tay không có suy nghĩ nặng nề tổn thương tên đó, nhưng tên đó trải qua bao nhiêu sóng to gió lớn, đánh quá vô số trận chiến, còn đoạt được một vị trí nhất định trong xã hội đen, theo lý thuyết không thể chịu không nổi một cú, hắn nơm nớp lo sợ đến gần, muốn xem kỹ tên đó bị thương nơi nào.

“Đúng vậy, thật đau quá! Đau chết anh đó!” Quá tập trung tìm nơi Đỗ Sùng Hòe kêu lên đau đớn, Tĩnh Khiêm không chú ý khóa miệng người kia xuất hiện một tia lưu manh

“Đều do anh không tốt, ai bảo anh luôn trêu chọc tôi, tôi bắt đắc dĩ mới phản kích! Tôi sao biết mình đá mạnh như vậy!” Tĩnh Khiêm mặc dù không vui mừng hắn, nhưng trong cặp con ngươi trong suốt hiện rõ lo lắng. “Anh thật ngốc, tại sao không tránh?”

“Anh biết bảo bối quan tâm anh mà, không nỡ để anh bị thương.”

“Người nào quan tâm anh! Đầu heo, hãy bớt sàm ngôn đi, mau cho tôi xem anh bị thương ở đâu!” Hắn càng mắng càng thuận miệng, một chút cũng không phát giác lời hắn nói có mâu thuẫn rất lớn.

“Chính là chỗ này này, em sờ thử xem, đau đến không chịu nổi.” Đỗ Sùng Hòe kéo tay hắn đến, thẳng xâm nhập vào lưng quần của mình, đi xuống..... Dọc theo người đến dục vọng sưng to nóng bỏng! Tĩnh Khiêm vừa tiếp xúc với vật kia lòng bàn tay cũng nóng hổi, hắn biết mình đã mắc mưu, lập tức hoảng sợ nhảy dựng lên, hắn dùng sức rút về tay, hung hăng vứt cho Đỗ Sùng Hòe một cái tát vang dội “BỐP”.

“Anh là đồ vô sỉ! Quả thực hạ lưu tới cực điểm!” Bản tính thật không thể sửa đổi, hắn không nên để tên này diễn kịch lừa gạt.

Ôm gương mặt vừa sưng vừa hồng, Đỗ Sùng Hòe giống như không có chuyện gì đứng lên, không biết có phải da mặt tên đó quá dày nên không thấy đau, chỉ thấy anh ta nhếch miệng cười một tiếng, nhìn hắn giận đến mặt đỏ bừng, nụ cười càng thêm sâu. “Khoan đã để anh nói, anh không làm thế sao biết em có thật lòng với anh không? Thấy bảo bối em yêu anh như thế, thật làm anh cảm động lắm đây!”

Tĩnh Khiêm nghe vậy càng thêm kinh ngạc, tiện đà gầm rống: “Anh nói nhảm! Tôi không thích anh, tôi hận anh chết đi được, anh tạm thời đừng nằm một ở nơi này nữa!”

Hắn kích động mắng không ngừng, còn Đỗ Sùng Hòe vẽ mặt vô cùng tốt mĩm cười, con ngươi đen nhánh lóe ra tia sáng rực rỡ, từ từ tiến tới gần Tĩnh Khiêm, khiến người kia từng bước lui về sau, cho đến sống lưng chạm vào mặt tường lạnh như băng. “Làm... gì?” Thấy hắn nhích tới gần, Tĩnh Khiêm trong lòng bắt đầu bối rối.

Đỗ Sùng Hòe một tay đặt trên đỉnh đầu hắn, mặt để sát vào trước mặt ắn, nhìn thẳng vào hai tròng mắt hắn. “Em yêu anh, cho nên em mới quan tâm xem anh bị thương ở đâu, cũng bởi vì em yêu anh, cho nên em mới có thể đáp lại nụ hôn của anh rồi mới đẩy anh, nếu em hận hận anh, em cần gì khấn nguyện muốn chữa thương cho anh? Em rõ ràng có thể không để ý bỏ mặc anh, nhưng em không có, vậy chứng minh em có tình cảm với anh.”

Vừa mới nói xong, quả đấm của Tĩnh Khiêm đã mang theo một nguồn gió lốc quét tới. “Không phải! Không thể nào! Tôi không có bất kỳ tình cảm gì với anh! Anh không nên tự mình đa tình!”

Đỗ Sùng Hòe lần này đã có phòng bị, trước khi Tĩnh Khiêm đánh trúng đã bắt được cổ tay, lực mạnh đến nỗi sắp làm gãy xương cổ tay hắn. “Anh xác định chính xác em yêu anh, mặc kệ em phủ nhận ra sao.” Hắn nói như đinh đóng cột.

“Buông tay, anh không phải là tôi, sao anh có thể hiểu rõ lòng tôi? Tôi hận anh hận đến muốn giết anh!”
Tĩnh Khiêm lắc đầu thật mạnh, ngón từ kịch liệt phủ quyết nói.

“Thật hận đến muốn giết anh sao?” Đỗ Sùng Hòe giữ hấn trong ngực, đôi môi nóng bỏng áp vào bên tai, tạo thành tư thế hết sức mập mờ.”Nhìn biểu hiện của em, anh thật sự không có biện pháp tin em hận anh!”

“Đừng hiểu lầm, tôi bắt quá không muốn vì anh mà bị giam trong ngục thôi! Hừ! Anh cho rằng tôi để ý anh sống hay chết sao?” Tĩnh Khiêm không muốn thừa nhận, nhưng khi nói những lời này hấn có cảm giác chột dạ?

“Bảo bối, em luôn thích khẩu thị tâm phi!” Đỗ Sùng Hòe lại thổi hơi nóng vào tai hấn, hai chân Tĩnh Khiêm cơ hồ đứng không vững, không biết làm sao dựa trên tường.”Thừa nhận yêu anh khó thế sao?” Hấn tiếp tục dùng ngữ điệu dụ dỗ hỏi.

“Tôi tuyệt đối sẽ không yêu anh, vì anh là em trai Đỗ Sùng Phi, tôi và anh càng không thể phát triển đến giai đoạn như anh tưởng tượng.” Hấn giả bộ kiên cường không bị dao động, trong lòng cũng đang run rẩy.

“Thì ra vì nguyên nhân này? Lần trước gặp mặt anh đã muốn hỏi em, em vì sao hận anh trai anh đến thế?”
Đỗ Sùng Hòe cảm thấy không hiểu nhường cao mày rậm.

“Bởi vì hấn là người tổn thương Tĩnh Ngôn, bất cứ người nào tổn thương em trai của tôi tôi tuyệt không tha thứ!” Nhắc tới Tĩnh Ngôn, Tĩnh Khiêm khó nén cảm hận như sóng biển dâng trào.

“Nhưng anh không phải anh trai, em sao có thể hận cả anh chứ?” Hấn dùng ánh mắt khó hiểu chất vấn.

9. Chương 9

“Anh là em trai tên khốn kia, không thoát được quan hệ cả hai đều lãnh khốc tàn nhẫn, chỉ cần nhớ đến hai người cùng họ, tôi liền nhớ đến bộ dạng Tĩnh Ngôn nằm trên giường bệnh!” Tĩnh Khiêm khóc thút thít lên án, hấn vĩnh viễn không quên mất khổ sở xảy ra trên người Tĩnh Ngôn, bất luận Đỗ Sùng Hòe có ý với hấn, hấn cũng sẽ không dính liếu với người hại em mình thế thảm.

“Nếu đã như vậy anh đành phải nói thật, anh thật ra con vợ nhỏ, cùng anh trai anh không cùng mẹ sinh, cho nên nghiêm chỉnh nói, anh hấn không có trong sổ đen của em!” Đỗ Sùng Hòe tự mình nói rõ thân thế của mình ra, vì loại bỏ chướng ngại ngăn cách giữa hai người, hấn có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

“Có gì khác biệt? Không phải cùng cha sao, máu trong người cũng có phân nửa giống nhau! Xem như cùng cha khác mẹ, cũng không chối được anh và anh ta là hai anh em.” Tĩnh Khiêm không nghe theo kiên trì nói.

“Thật nhức đầu, không nghĩ bảo bối của anh so đo như thế, nếu không anh đi cắt đứt quan hệ với anh trai thế nào? Không họ Đỗ là được chứ gì?” Hấn cười nói không chút đứng đắn, phân không rõ là thật hay đang giỡn.

“Căn bản không phải vấn đề này, anh rốt cuộc có biết mình đang nói gì không?” Tĩnh Khiêm tức giận trừng mắt nhìn hấn.

“Anh hiểu anh hiểu, anh dĩ nhiên hiểu, vì để cho bảo bối gạt đầu đồng ý quen với anh, chuyện gì anh cũng không ngại ý làm! Đến ở rể nhà em cũng được nha!”

“Đừng có giỡn, tôi không phải con gái, nếu anh còn nói xằng như thế, tôi liền đánh đập miệng anh đấy!” Tĩnh Khiêm không vui mắng, trên mặt nhưng nhuộm tầng đỏ ửng không tầm thường.

“Cho dù bị em đánh đập miệng anh vẫn muốn nói, để em biết anh yêu em cỡ nào?” Đỗ Sùng Hòe từ cử động và lời nói của hấn biết không phải chỉ riêng mình có ý, hấn thừa thắng truy kích đưa tay đùa nghịch gương mặt đỏ hồng, vừa nói hết lời trong lòng mình.

“Đừng nói lời loại giống như trong phim nữa, ai biết anh có phải lại đang diễn kịch?” Hấn tránh ánh mắt chăm chú của tên kia, trong lòng hoảng loạn, hấn hoảng sợ phát hiện, nguyên nhân khiến hấn dao động không

phải nhục nhã hoặc tức giận. Hắn cảm nhận được bản thân đổ mồ hôi nhanh, cảm xúc này chỉ có khi tiếp xúc người khác phái, nhưng sự thật đã xảy ra với hắn và Đỗ Sùng Hòa. Hắn không hiểu lòng của mình.

“Trời đất chứng giám! Chuyện anh yêu em là thật trăm phần trăm, tuyệt không nói lời giả dối!” Hắn nắm lấy cằm Tĩnh Khiêm, buộc hắn nhìn thẳng vào tròng mắt đen chân thành, một tay khác vòng qua nửa người dưới của Tĩnh Khiêm. “Không tin anh, em có thể sờ nơi sinh cháu chắt của anh đang trưởng to và đau đớn vô cùng, vì đang khát vọng em đấy!”

“Tên háo sắc này.....” Cho hắn ba phần màu sắc, hắn lại tính mở phòng nhuộm, Tĩnh Khiêm đang muốn chửi ầm lên, nhưng Đỗ Sùng Hòa thừa dịp hắn mở to miệng thoáng cái phủ môi xuống, mạnh mẽ hôn lên môi, đôi môi cực nóng mút cánh môi căng đầy của hắn, không ngừng dùng lưỡi trêu đùa hàm răng của hắn, nước miếng của hắn chảy vào trong miệng đối phương, phát ra tiếng vang hưng phấn, chỉ nghe thôi đã đủ làm người ta xấu hổ.

Tĩnh Khiêm bị buộc dựa vào ***g ngực cường tráng của hắn, để cho hắn mặc sức nuốt hết người mình, trong tai chỉ nghe thấy tiếng rên rỉ của mình, ngoài ra không nghe thấy gì hết, hắn giống như bị một đoàn lửa cuốn lấy, không nơi trốn chạy, nhịn không được thở dồn dập, kìm nén không được.

Đang lúc Tĩnh Khiêm buông thả giấy dựa dựa tay ôm cổ hắn, đột nhiên ngoài cửa vang lên tiếng chuông cửa chói tai, Đỗ Sùng Hòa thấp nguyên rửa một tiếng, là người nào không biết điều đến phá hư chuyện tốt của hắn, mặc người đó là ai, hắn quyết định không thèm để ý, một lòng chỉ muốn tiếp tục cùng người đẹp trong ngực ân ái, nhưng Tĩnh Khiêm đã bị tiếng chuông làm khôi phục tỉnh táo, đương nhiên không thể giống tên kia, y đưa tay đẩy hắn ra.

Tĩnh Khiêm bối rối sửa sang lại vạt áo xốc xếch cùng đầu tóc, âm thầm kinh ngạc bản thân phóng dăng đến thế. Nếu không phải bị tiếng chuông cửa kia quấy rầy, hắn sợ rằng dưới nụ hôn ngọt ngào của Đỗ Sùng Hòa sẽ đỡ xuống tất cả phòng bị cùng hắn triển miên. “Tôi đi mở cửa!” Hắn xấu hổ không dám nhìn Đỗ Sùng Hòa một cái, xoay người muốn đi mở cửa.

Đỗ Sùng Hòa từ sau bắt được cánh tay hắn, tròng mắt đen nhìn chăm chăm đôi môi sưng đỏ cùng vẻ mặt đỏ hồng. “Đừng đi, vang hồi lâu tưởng không có ai họ sẽ rời đi.”

“Đừng làm rộn, tôi đi xem là ai đến!” Tĩnh Khiêm hất tay hắn ra, giống như muốn thoát khỏi bị hắn dán lên người vội vàng đi về phía cửa, hắn sợ ở gần chút nữa, hắn sẽ kìm lòng không được lần nữa ngã vào lòng của hắn

Khi y vừa mở cửa ra, thấy người đàn ông đứng trước cửa, hắn thiếu chút nữa không kêu thành tiếng.

10. Chương 10

Thân thể cao ráo, tròng mắt màu đen lóe ra tia lạnh khốc, đôi môi mang theo mùi vị tàn nhẫn, ngũ quan điêu khắc tựa như Đỗ Sùng Hòa, từ trên người hắn phát ra khí thế lạnh lẽo làm người khác không rét mà run tựa như tính cách lãnh huyết vô tình của hắn.

Người tới không phải ai khác, chính là người hại Tĩnh Ngôn – Đỗ Sùng Phi.

“Là anh!” Không thể hình dung oán giận sôi sục trong người Tĩnh Khiêm, hắn không chút sợ hãi nhìn người đàn ông trước mặt, hận không thể giết hắn ngay bây giờ.

“Bảo bối, là ai vậy?” Đỗ Sùng Hòa ngay sau đó đuổi theo, vừa cởi xuống áo khoác phủ lên cho hắn, vừa tò mò nhìn sang phía cửa, muốn nhìn một chút người nào đến phá hỏng chuyện của hắn. “Đại ca!!” Hắn mở to hai mắt

“Anh tới đây làm gì?” Về mặt Tĩnh Khiêm không vui, Đỗ Sùng Phi tại sao tìm được đến nơi này, vì không để cho hành tung Tĩnh Ngôn bị phát hiện, hắn đặc biệt dọn đến đây, ngay cả bạn tốt cũng không tiết lộ địa

chỉ nhà mới, chẳng lẽ Đỗ Sùng Phi thần thông quảng đại như thế?

“Tôi tới tìm Tĩnh Ngôn, hẩn ở đâu?” Đối mặt vẻ mặt tràn đầy dịch ý của người kia, Đỗ Sùng Phi mặt không chút thay đổi cũng không có một tia giận giữ, vẫn duy trì thói quen dùng giọng lãnh đạm.

“Anh vẫn còn mặt mũi đến tìm nó? Anh hại em trai tôi còn chưa đủ thảm sao? Tôi cho anh biết, tôi sẽ không cho nó gặp anh, nó cũng không muốn gặp, anh tốt nhất mau rút, vĩnh viễn đừng đến đây!” Tôi còn chưa tìm anh tính sổ, anh đã tự tìm đến cửa, trên đời này thật có thiên lý? Tĩnh Khiêm nổi lên gân xanh, nói những câu tràn đầy oán hận, rõ ràng có ý đuổi người.

“Tiểu tử thú vị, người có biết người đang nói với ai không? Người chán sống rồi sao? Đừng tưởng rằng đại ca ta khách khí thì người làm tôi, có tin ta đem người chặt thành chín khúc, sau đó quẳng xuống cho cá ăn!” Người đàn ông to con đứng phía sau Đỗ Sùng Phi, hết sức bất mãn thái độ của y, hung dữ đe dọa nói.

“Không được vô lễ!” Đỗ Phi đưa tay ngăn Đao Ba Nam tiếp tục nói.

“Nhưng đại ca, hẩn...” Đao Ba Nam không hiểu đại ca tại sao nhẫn nhịn thằng nhóc lớn lối trước mặt.

“Hẩn là anh trai người quan trọng nhất của tôi, cũng như anh trai của tôi, sau này các người phải lễ phép với hẩn!” Đỗ Sùng Phi quay đầu ra lệnh cho Đao Ba Nam, trong lời nói uy nghiêm của hẩn không cho bất ai can thiệp vào.

“Dạ, đại ca, em biết sai rồi, xin tha thứ em không biết!” Đao Ba Nam cúi đầu nói xin lỗi, đầu rỉ ra mồ hôi lạnh, không nghĩ tới tên nhóc yếu ớt trước mặt lại là anh trai người đại ngày nhớ đêm mong.

Ánh mắt Đỗ Sùng Phi lần nữa nhìn về Tĩnh Khiêm, “Xin lỗi, đàn em của tôi đã thất lễ với anh hai!”

“Ai là anh hai của anh? Tuổi anh so với tôi lớn hơn rất nhiều, đừng nói giỡn, không nên tự nhiên xưng anh em! Nhà chúng tôi cũng không dám” với cao” vị thủ lĩnh ‘Long Phượng bang’!” Tĩnh Khiêm cảm thương mang cơn châm chọc nói.

“Bảo bối, đừng nói vậy chứ, anh trai đặc biệt đến gặp em bảo bối mà!” Thấy vẻ mặt Tĩnh Khiêm xúc động phần nộ, Đỗ Sùng Hòe đành phải nói thay anh trai.

“Hừ, chồn đến chúc tết gà, ai biết hẩn lại muốn làm gì!” Tĩnh Khiêm khịt mũi khinh thường, trong mắt tràn đầy gió bão giương cung bạt kiếm, hận cả người bên cạnh.” Anh và hẩn đều không phải người tốt, rút đi cho tôi!”

“Em bình tĩnh một chút!” Đỗ Sùng Hòe ôm lấy vai hẩn, thủ trấn an cảm xúc kích động của hẩn.

“Đừng đụng tôi!” Tĩnh Khiêm bày ra thái độ kiên cường cự hẩn ngàn dặm, chỉ cần là chuyện liên quan đến Tĩnh Ngôn, hẩn sẽ trở nên không thể nói lý.

“Tĩnh Khiêm!” Đỗ Sùng Hòe không có cách giữ hẩn.

“Em trai, em dường như không ứng phó nổi tiểu mèo hoang này.” Xem ra em trai luôn được yêu thương làm việc gì cũng thuận lợi lần này gặp được đối thủ, Đỗ Sùng Phi mang theo ngữ điệu đồng tình nói với Đỗ Sùng Hòe.

“Anh hai, anh không phải cũng vậy sao?” Đỗ Sùng Hòe cũng phản bác lại.

Hai anh em này rốt cuộc đang nói chuyện gì, hẩn tại sao nghe không hiểu?” “Ồ, các người nói đã chưa, nói xong nhanh rút khỏi nhà tôi.”

11. Chương 11

“Trước khi thấy được Tĩnh Ngôn tôi sẽ không rời đi.” Đỗ Sùng Phi trong mắt lóe tia cương quyết.” Nếu cậu kiên trì không để cho tôi gặp hẩn, tôi đành phải cứng rắn xông vào.”

“Tôi sẽ không để anh đi vào, trừ phi tôi chết!” ” Tĩnh Khiêm không chịu thỏa hiệp, hấn đứng thẳng sống lưng, mắt sáng như đuốc, bảo vệ chặt cửa nhà, bộ dáng anh dũng giống như tùy thời có thể đánh lộn, dù mất mạng hấn cũng phải bảo vệ Tĩnh Ngôn.

“Như vậy đừng trách tôi không khách khí!” Đỗ Sùng Phi không tính rút lui, không người nào có thể ngăn cản quyết tâm hấn đi gặp Tĩnh Ngôn. ”A Tiêu, A Trư, xông vào cho tôi!”

“Dạ! Đại ca!”

Khi hấn hét một tiếng ra lệnh, hai đàn em lực lưỡng lập tức xông tới mở đường cho Đỗ Sùng Phi, Tĩnh Khiêm đang muốn đi đến ngăn cản bọn họ, lại bị Đỗ Sùng Hòe đưa tay ra kéo, bàn tay to như kìm sắt từ phía sau ôm lấy eo hấn, khiến hấn một chút cũng không thể động đậy.

“Buông tay! Khốn kiếp! Đỗ Sùng Hòe con mẹ nó ai cho anh ôm tôi, tôi muốn đi ngăn cản hấn! Tĩnh Ngôn đang ở bên trong!” Trơ mắt nhìn Đỗ Sùng Phi cùng đàn em đang từng bước đến gần, giọng Tĩnh Khiêm cơ hồ từ trong kẽ răng nặn ra, hấn ra sức vùng vẫy muốn thoát khỏi ***g ngực Đỗ Sùng Hòe.

“Xin lỗi bảo bối, anh không muốn em bị tổn thương, anh trai anh vì em em chuyện gì cũng dám làm. Nếu đụng đến sủng làm em bị thương, anh sẽ rất đau lòng.” Đỗ Sùng Hòe ôm hấn càng chặt, đem mặt chôn vào cổ hấn. “Làn da trắng mỏng manh của em sao chịu nổi bị người ta đánh.”

“Đáng ghét!” Muốn cứu em trai, tức giận, lo lắng cùng nhau xông lên đầu, cơ hồ khiến hấn —— muốn giết người. Nhất là tên đầu heo ôm hấn không buông, cũng không có tâm trạng chơi trò tán tỉnh. “Đừng quá coi thường tôi!” Hỏa khí một hơi tập trung đến, hấn nhô khuỷu tay lên, đâm mạnh vào trước ngực Đỗ Sùng Hòe, thừa dịp Đỗ Sùng Hòe buông tay, nhanh chóng xông đến phòng Tĩnh Ngôn.

“A!” Bị tập kích bất ngờ, Đỗ Sùng Hòe ôm ***g ngực đau đớn chắc lưỡi hít hà nói: “Quá khinh thường em rồi, không nghĩ tới bảo bối thân thủ tốt như vậy!” Nói tới nói lui, hấn vẫn không yên lòng để Tĩnh Khiêm một mình đến chỗ đó, lỡ như hấn nhất thời vọng động cùng anh trai xung đột thì nguy, càng nghĩ càng lo lắng, hấn vội vàng chạy theo sau lưng Tĩnh Khiêm. Tĩnh Khiêm vừa xông vào phòng Tĩnh Ngôn đã nhìn thấy Đỗ Sùng Phi gục tại mép giường nhìn Tĩnh Ngôn đang ngủ say, cặp con ngươi bằng lãnh giới phút này trở nên dịu dàng như nước, giống như muốn đem người trên giường in sâu vào trong đáy mắt.

“Xin lỗi đã đến đón em muộn thế này, anh hấn nên sớm tìm được em!” Hấn cầm bàn tay Tĩnh Ngôn, giọng nói tràn đầy chân tình, dùng giọng mềm mại nói hết nỗi nhớ với Tĩnh Ngôn. “Mấy ngày mất đi em, anh mới biết được người anh yêu nhất chính là em, thật vất vả mới gặp được em lần nữa, lần này anh tuyệt đối không buông tay em ra.”

Tĩnh Khiêm nhìn thấy vẻ mặt chân thành muốn yêu không thể được của hấn, khó có thể tưởng tượng người đàn ông lãnh khốc vô tình như hấn lại có thể lộ ra ánh mắt yêu tha thiết thế. Nếu hấn đang diễn kịch, hấn sẽ bội phục diễn xuất tài ba lập luận sắc sảo làm người ta cảm động của hấn. Nhưng nghĩ đến Tĩnh Ngôn bị hành hạ thế nào, Tĩnh Khiêm hoàn toàn không tin Đỗ Sùng Phi thật lòng, hấn cho rằng như vậy có thể chuộc tội sao? Hoặc hấn nghĩ diễn cảnh này để giảm bớt áy náy?

“Người yêu nhất? Lời như thế người nào mà nói chả được, nếu anh thật yêu nó, tại sao hại nó có chân mà đi không được, mỗi ngày đều sống trong hoảng sợ?” Tĩnh Khiêm khéo môi nhướn một tia cười lạnh, hai ánh mắt sắc bén mang theo lạnh lẽo bắn về phía hấn.

“Cậu nói gì? Tại sao hấn lại.....” Nghe từng câu từng chữ từ miệng Tĩnh Khiêm, Đỗ Sùng Phi giống như gặp đả kích lớn sắc mặt tái nhợt, ánh mắt nhìn Tĩnh Ngôn trở nên nên đau đớn. “Sao lại như vậy?!”

“Tất cả không phải do anh hại sao? Cần gì giả dáng vẻ khiếp sợ? Đừng làm bộ làm tịch! Ban đầu nếu không phải anh bắt nói, nó tại sao rơi vào kết quả thế này? Là anh hại Tĩnh Ngôn không còn tiền đồ, hủy đi cả đời nó không phải sao?” Tĩnh Khiêm không chút lưu tình tiếp tục nói.

Đỗ Sùng Phi bị hỏi đến á khẩu không trả lời được, cả người đứng thẳng bất động tại chỗ, khuôn mặt anh tuân bởi vì khổ sở mà vằn vẹo, bộ dáng rất giống mất đi người yêu nhất, không còn khí thế bá đạo như ngày thường?

Đàn em đứng cạnh cửa không khỏi kinh ngạc, đại ca bọn họ từ trước đến giờ vô tình, lãnh tuyệt, cuồng ngạo, lại động tình với một cậu nhóc.

“Sao vậy? Bị tôi nói trúng,anh không thể trả lời chứ gì?” Tĩnh Khiêm không bỏ qua cơ hội có thể công kích, “Đỗ tiên sinh,tôi không biết anh tại sao thích em trai tôi,nhưng em trai tôi tuyệt đối không phải loại người yêu đàn ông,nhất định là anh ép nó,dùng thủ đoạn tàn ác nhục nhã nó,để cho tâm lý của nó cảm thấy không cách nào thừa nhận,mới có thể biến thành thế này?”

“Bảo bối,đừng nói nữa,anh hai đã rất khổ sở cũng rất hối hận,em tội gì khiến anh ấy khó xử?” Đi theo phía sau y Đỗ Sùng Hòe chạy vào ngăn cản,hắn không đành lòng nhìn y hung hăng quở trách anh hai.Từ một năm trước sau khi Tĩnh Ngôn chạy trốn,anh hai đã giống như điên liên tiếp tìm các bang phái khác tỷ thí,không thì cố ý khiêu khích đối phương,để bản thân dần dần vào điên cuồng thích giết chóc,giống như muốn phát tiết nỗi đau mất đi người yêu,hắn thay đổi Đỗ Sùng Hòe cũng nhìn thấy trong mắt,hắn tin tưởng anh hai thật lòng yêu Tĩnh Ngôn.

“Anh nói chuyện thay hắn ta? Chẳng lẽ tôi nói sai? Nói hồi lâu,thì ra anh là đồng lõa của hắn!” Lời hắn nói tựa hồ phản hiệu quả,Tĩnh Khiêm quay đầu giận giữ trừng mắt hắn.

Đỗ Sùng Hòe là người kêu ngạo nên đứng lên nói lý ai ngờ bị chỉ trích,nhưng cũng không muốn vì chuyện này...mà khiến cho tình cảm giữa hắn và Tĩnh Khiêm bị ảnh hưởng,nếu nói anh em đáng quý,thì tình yêu còn ở mức cao hơn,dưới tình huống Tĩnh Khiêm cùng anh trai đối chọi nhau,hắn đương nhiên lựa chọn đứng bên Tĩnh Khiêm,hi vọng anh trai đừng trách hắn trọng sắc khinh anh em.”Trời ơi,thật oan uổng quá! Bảo bối,em sao có thể nói vậy,anh thấy em quá kích động sợ em tổn thương thân thể,chứ anh vĩnh viễn đứng bên cạnh em thôi.”Hắn đưa tay ôm lấy hắn,ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng dụ dỗ.

Tĩnh Khiêm trong lòng nổi lên cảm giác ngọt ngào,nhưng hắn cố gắng đè xuống cảm giác này,ngoài mặt làm bộ không có cảm động vệt tay hắn ra, “Đừng nói nhảm!”

12. Chương 12

“Em đừng giận anh nữa nha!” Đang lúc Đỗ Sùng Hòe nghĩ tiến thêm một bước làm dịu tim hắn,mặt Tĩnh Khiêm đột nhiên biến sắc,thình lình rời khỏi hắn,lấy tốc độ nhanh nhất chạy nhanh đến bên giường,nổ trợn lời đình chỉ vào Đỗ Sùng Phi hừ một cái mắng to.

“Không được đụng! Anh không có tư cách đụng vào nó!”

Đỗ Sùng Hòe kinh ngạc Tĩnh Khiêm hành động như thế,ánh mắt mới nhìn sang nhân vật tiêu điểm,mới phát hiện anh trai của hắn đang cố gắng ôm lấy Tĩnh Ngôn đang ngủ ngon.

“Tôi muốn ôm hắn về nhà,tôi cũng sẽ tìm bác sĩ tốt nhất đến chữa trị cho hắn!” Đỗ Sùng Phi không quan tâm Tĩnh Khiêm đang mắng mình,hắn ôm chặt Tĩnh Ngôn,giống như tìm được món bảo bối đã mất không một chút buông lỏng.

“Cái tên máu lạnh ích kỷ đáng ghét,còn muốn mang Tĩnh Ngôn trở về hành hạ nó sao? Ai cần anh mời bác sĩ dùm? Tự tôi sẽ đưa nó đi,không cần đại ca như anh nhúng tay vào,muốn tôi nói bao nhiêu lần anh mới hiểu,không được đến gần Tĩnh Ngôn,nó bị anh hại đủ thảm,anh chỉ cần cách nó là đã giúp nó rồi!” Tĩnh Khiêm phát điên la mắng,đưa tay muốn cướp Tĩnh Ngôn trong tay người kia.

Đỗ Sùng Phi đương nhiên không chịu buông tay,hắn kiên quyết nói: “Cậu muốn mắng tôi sao cũng được,nhưng tôi tuyệt đối phải đưa Tĩnh Ngôn trở về!”

“Anh đừng mơ! Chỉ cần có tôi ở đây,tôi sẽ không cho anh đụng vào nó!” Tĩnh Khiêm nghe vậy càng thêm nổi điên,sắc mặt khó coi tới cực điểm.

Hai người không ai nhường ai giằng co lẫn nhau,triển khai một cuộc cướp người.Trong lúc kéo qua kéo lại,làm cho Tĩnh Ngôn vốn đang ngủ bị đánh thức,hắn mở ra đôi mắt tỉnh táo,về mặt mờ mịt nhìn bọn họ.

“Tĩnh Ngôn,em đã tỉnh? Anh là Đỗ Sùng Phi,anh tới đây đón em về nhà! Trước kia là anh không tốt,không biết quý trọng em,để em chịu khổ!” Đỗ Sùng Phi đưa mắt nhìn sắc mặt tiêu tụy của hắn,vừa thương tiếc

vừa đau lòng.”Chỉ cần em mạnh khỏe,anh thề sau này sẽ chăm sóc em thật tốt,sẽ không để em chịu một chút tổn thương!”

“Đủ rồi!Anh đừng dùng lời ngon ngọt đó dụ dỗ nó,Tĩnh Ngôn sẽ không coi trọng loại người như anh,cũng không cần anh tốt với nó!” Tĩnh Khiêm cho rằng hấn hư tình giả ý,miệng toàn nói dối,giận đến nắm lên cổ áo của hấn,vung quả đấm muốn đánh vào mặt hấn.

“Bảo bối,không nên vọng động như thế,em hô to gọi nhỏ lại động thủ động cước,cẩn thận làm em trai em sợ hãi!” Đỗ Sùng Hòe nhìn không được,tiến lên một bước kéo ra Tĩnh Khiêm.”Không bằng trước bình tâm tĩnh khí, nghe anh trai nói hết đi!”

“Cậu yên tâm,tôi sẽ không tổn thương Tĩnh Ngôn.”Giọng Đỗ Sùng Phi nghe vô cùng chân thành.

Sau khi Tĩnh Khiêm nghe được lời Đỗ Sùng Hòe,cảm thấy hấn nói không phải không có lý,nhất thời tĩnh táo không ít,về mặt dần dần bình thường,không giống vội vàng như vừa rồi.”Hừ.”

“Tĩnh Ngôn,anh trai của em mắng anh không sai,tất cả đều là lỗi của anh.Em có thể tha thứ anh không?” Bàn tay Đỗ Sùng Phi không ngừng sờ mó gương mặt Tĩnh Ngôn,mắt cũng không nháy nhìn chăm chăm vào hấn,gần như tham lam nhìn.”Anh đặt biệt đến đây đưa em về,anh muốn nói cho em biết anh yêu em,anh rất yêu em!”

Tĩnh Ngôn nháy cặp mắt vô thần nhìn trần nhà,suy nghĩ giống như rơi vào nơi xa xôi,làm như không nghe thấy những lời yêu thương của hấn.

“Tĩnh Ngôn,nhìn anh,em biết anh là ai không! Xin em khóc cũng được,mắng cũng được,đánh cũng được,nhưng đừng không để ý đến anh!” Đỗ Sùng Phi gần như cầu xin.

Tĩnh Ngôn lẳng lẳng co rúc trong lòng ngực hấn,như cũ duy trì vẻ mặt ngơ ngác,giống như có một người có nội công thâm hậu phong lại tim hấn, ngăn cách hấn với thế giới bên ngoài,khiến hấn không nhìn thấy cũng không nghe thấy.

“Tĩnh Ngôn,đừng đối với anh như vậy,em có phải còn giận anh lúc đầu xem em như thể thân của người khác? Muốn anh làm thế nào mới có thể tha thứ anh?” Đỗ Sùng Phi đau triệt nội tâm,khó nén kích động lay động người trong ngực.

“Đừng dao động nó,anh muốn làm nó chết sao? Tĩnh Ngôn đã thành bộ dạng này,tất cả không phải do anh ban sao!” Tĩnh Khiêm sợ em trai hấn dao động hư, không nhịn được lên tiếng ngăn cản.

“Thật không? Là do tôi hại sao?” Hấn tự trách lẫn bầm nói với Tĩnh Ngôn,không có một tia cải cộ,Tĩnh Khiêm trách mắng chỉ đối được ánh mắt vô cùng hối hận của hấn,nhưng hấn không có chú ý khi đang nói những lời này,khóe mắt Tĩnh Ngôn yên lặng chảy xuống một nước mắt,ngay cả Tĩnh Khiêm cũng không phát hiện.

“Hiện tại hối hận đã muộn? Người bị anh hại thành như vậy,anh có thể đổi lại một em trai hoạt bát vui vẻ cho tôi không?” Tĩnh Khiêm khinh thường nói.”Biết điều thì nhanh biến,không nên đến quấy nhiễu Tĩnh Ngôn nữa!”

“Mặc kệ Tĩnh Ngôn trở nên thế nào,tôi cũng sẽ không buông hấn ra.” Đỗ Sùng Phi trong mắt lóe ra tia kêu ngạo,hấn ôm lấy Tĩnh Ngôn đứng lên,đi ra ngoài.

“Anh muốn ôm Tĩnh Ngôn đi đâu? Mau đứng lại cho tôi! Đừng tùy tiện đưa em trai của người khác đi!”

Tĩnh Khiêm nhanh chóng đuổi theo,ngăn trở hấn đưa Tĩnh Ngôn.Hấn vừa mới sải bước ra ngoài,bên hông bỗng nhiên có một cánh tay chẹn ngang,Tĩnh Khiêm còn chưa kịp phản ứng thân thể đã rơi vào ***g ngực quen thuộc,giọng Đỗ Sùng Hòe trầm thấp vang bên lỗ tai: “Để hấn đi!Anh trai thật sự yêu em trai em,theo như anh đoán,anh tin em trai em cũng yêu anh ấy.”

13. Chương 13

“Anh nói nhảm, em trai tôi không thể nào yêu Đỗ Sùng Phi, nó không phải loại người yêu đàn ông!” Tĩnh Khiêm không cách nào tiếp nhận phán đoán của Đỗ Sùng Hòe, vội phủ nhận, hấn và Tĩnh Ngôn hai người sống nương tựa lẫn nhau nhiều năm, Tĩnh Ngôn thích gì hấn là người hiểu nhất, hấn có thể trăm phần trăm xác định em trai không phải gay.” Anh đừng hòng xóa tội thay anh trai mình, nói ra lời hoang đường hù dọa tôi!”

“Anh nói thật đấy, không phải vì muốn giúp đại ca mới suy đoán thế, em phải tin tưởng anh, cho dù em trai em trước kia chỉ quen con gái, nhưng chuyện tình cảm rất rất khó nói, tựa như em và anh, nhớ lần đầu tiên anh ôm em không, em không phải hận anh muốn chết sao, thậm chí không tiếc lấy cái chết chống cự, nhưng sau em không bài xích anh hôn em, ôm em, chứng tỏ em cũng thích anh không phải sao?” Đỗ Sùng Hòe dùng sức ôm lấy hấn, vết xe đổ trước mắt, hấn không dám có chút khinh thường, rất sợ lần nữa mất đi người trong ngực.

“Đó là...” Tĩnh Khiêm đỏ mặt, có loại khó xử bị người ta nhìn thấy tâm tư, hấn nghiêng đầu đi vội vàng che dấu nói: “Bây giờ là vấn đề em trai tôi, không nên chuyển đến trên người tôi, anh nhanh buông tay ra, tôi phải đi ngăn cản Đỗ Sùng Phi!” Hấn cố gắng muốn gạt bàn tay Đỗ Sùng Hòe ra, ai ngờ lại bị Đỗ Sùng Hòe giữ chặt hai tay, không cho hấn lộn xộn.

“Anh không thể để cho em đi!” Hấn càng thêm dùng sức ôm lấy, sâu sa khó hiểu cúi người nói nhỏ bên tai hấn: “Nếu em muốn giúp em trai mình vậy hãy để anh trai đưa hấn đi!”

Tĩnh Khiêm nghe lập tức ngừng giãy dụa, giương mắt kinh ngạc nhìn về hấn. “Lời này của anh là có ý gì hả?”

“Muốn cưới chuông cần tìm người thất chuông, em trai em bệnh là bởi vì chịu đả kích từ anh trai anh, cứ để anh trai anh ở bên cạnh hấn, như vậy mới là thuốc giải tốt nhất! Anh tin em trai em rất nhanh sẽ khôi phục bình thường!” Nhìn chằm chằm về mặt sưng sò, Đỗ Sùng Hòe nén xuống vọng động muốn hôn hấn, chân thành nói.

“Anh có chứng cứ gì dám khẳng định? Nhưng hấn cũng là người tổn thương Tĩnh Ngôn, còn cho hấn bên cạnh Tĩnh Ngôn, sao có thể có tốt!” Tĩnh Khiêm không tin giữa em trai hấn cùng Đỗ Sùng Phi có tồn tại tình cảm, giương cao giọng nói. “Ban đầu chính hấn hại Tĩnh Ngôn, để Tĩnh Ngôn bị tổn thương, khiến nó cảm thấy không mặt mũi nào đối mặt với mọi người, mới có thể vì trốn đi mà bị tai nạn!”

“Anh thừa nhận là anh trai ép buộc Tĩnh Ngôn trước, nhưng nguyên nhân Tĩnh Ngôn trốn khỏi anh trai không giống như em nói.” Đỗ Sùng Hòe quyết định nói ra sự thật.

Tĩnh Khiêm siết chặt quả đấm, “Trừ cái này còn có nguyên nhân khác sao?”

“Đương nhiên là có, mặc dù anh hai anh bắt đi người, nhưng trải qua khoảng thời gian ở chung, nhiều lần chung đụng dần dần Tĩnh Ngôn bắt đầu yêu anh trai anh, cho đến có một ngày hấn vô tình nghe lén có người nói hấn rất giống tình nhân cũ của anh trai, vì thế hấn cho rằng anh trai xem hấn như thế thân người yêu cũ, trong lúc quá hoảng loạn liền chạy ra ngoài, khi đó tất cả mọi người cho rằng hấn bị thất sủng, cho nên không ai ngăn cản, mới có thể xảy ra thảm cảnh như vậy!” Đỗ Sùng Hòe dừng lại một chút, mới tiếp tục nói: “Ngốc nhất hấn là anh trai của anh, hấn vẫn không phát hiện hấn đã yêu Tĩnh Ngôn, cho đến Tĩnh Ngôn mất tích, hấn mới hiểu rõ mất đi Tĩnh Ngôn đối với hấn mà nói là chuyện khổ sở cỡ nào.”

Sao có thể? Tĩnh Khiêm nghẹn họng nhìn trần trời, bán tín bán nghi nói: “Anh có phải nói thật không? Tĩnh Ngôn nó thật có ý với tên kia.....”

“Thật sự, có tin hay không là tùy em.”

Nhìn ánh mắt tha thiết chân thành của Đỗ Sùng Hòe, Tĩnh Khiêm vốn kiên cường cũng rung động, Đỗ Sùng Hòe mặc dù luôn không đứng đắn, nhưng hấn không cần thiết gạt hấn chuyện này! Là mình hiểu lầm sao? Tĩnh Ngôn nó thật đã yêu Đỗ Sùng Phi?

Thấy hấn trầm mặc, Đỗ Sùng Hòe biết lời mình nói đã có công hiệu. “Anh trai anh đã bị trừng phạt, mấy ngày Tĩnh Ngôn rời khỏi hấn, hấn quả thực tựa như cái xác không hồn, bộ dáng không có tinh thần cho dù

ai nhìn cũng cảm thấy khổ sở,thật vất mới giúp hắn tìm được người yêu,thì cứ để cho hắn có cơ hội bù đắp tổn thương cho Tĩnh Ngôn.” Xoay người y lại,Đỗ Sùng Hòe nâng gương mặt của hắn,kiên nhẫn thuyết phục.

“Coi như anh nói thật,nhưng tôi vẫn không yên lòng để Tĩnh Ngôn bị mang đi,lỡ như anh trai của anh tổn thương Tĩnh Ngôn nữa thì sao?” Tĩnh Khiêm cắn môi, quật cường nói.

“Bảo bối,anh phát hiện có khi em thật cổ chấp giống con bò!” Đỗ Sùng Hòe nhìn hắn thở dài.

“Cá tính tôi là thế! Anh thấy sao?” Hắn phát ra tiếng bất bình.

“Không sao,chẳng qua anh cảm thấy vậy cũng rất đáng yêu!” Đỗ Sùng Hòe nhìn chăm chú trông mắt đen xuất hiện vụn tia nhu tình.”Anh thật giống như càng ngày càng thích em!”

Tĩnh Khiêm tim đập thành thịch,rũ mắt xuống tránh bốn mắt tương giao,vừa sợ rơi vào con người thâm thúy của hắn.”Đáng yêu! Anh cứ dùng lời đó với mấy cô gái của mình!”

“Ha ha..... Bảo bối,em đang ghen phải không?” Đỗ Sùng Hòe vui mừng cực kỳ cất tiếng cười to.

Tên đó cười làm hắn cảm thấy chói mắt, thật giống như đang cười nhạo làm hắn tức giận vô cùng.”Người nào ghen tị?”

“Em yên tâm,kể từ khi gặp em,trong lòng cũng chỉ một mình em,không có gặp các cô gái khác!” Trong câu nói của hắn lộ ra chân tình.

“Ai nói với anh chuyện này,tôi đang lo lắng em trai mình thôi!” Tĩnh Khiêm tức giận nói,nhưng trong lòng vui rạo rức.

“Em đã không yên lòng như thế,không bằng như vậy đi,bảo bối,xem em thân thủ không tệ,hay đến làm cận vệ cho anh,bao ăn bao ở,tiền lương cao phúc lợi cũng tốt,quan trọng nhất em có thể quanh mình thuận lợi chuyển vào nhà anh,giám sát xem anh trai có đối tốt với Tĩnh Ngôn không.”

“Cận vệ? Chủ ý này phải không tệ,nhưng anh không sợ tôi thừa dịp anh không chú ý giết anh sao?”

“Em sẽ không làm thế,anh tin em hạ thủ không được!” Hắn tràn đầy tự tin kết luận.

Tĩnh Khiêm sững sốt, “Thật không biết anh không có căn cứ tự tin ở đâu tới?”

“Đương nhiên bằng tình yêu sâu đậm giữa hai chúng ta! Em tuyệt đối không nỡ giết anh!” Hắn cười khê,vòng ôm càng chặt,giống như muốn để hắn biết mình đang cứng rắn.”Trời ạ chỉ cần nghĩ ngày ngày đêm đêm có thể đưa em lên giường,nhìn xem,thằng nhóc của anh đã muốn em vô cùng!”

“Hạ lưu!” Tĩnh Khiêm vừa then vừa giận,vung chân muốn cho hắn một cước.

14. Chương 14

Đỗ Sùng Hòe thoảng cái bắt được mắt cá chân trắng nõn của hắn,khẽ dùng sức nhấc lên,Tĩnh Khiêm không kịp rút chân lại,lảo đảo ngã về phía sau,vừa lúc để cho Đỗ Sùng Hòe tiếp được,ôm nhau ngã trên mặt đất.

“Bảo bối,không nghĩ em nhiệt tình thế chủ động ngã vào lòng anh,đã không nhịn được sao?” Đỗ Sùng Hòe lộ ra nụ cười.

“Anh!” Tĩnh Khiêm mặt đỏ bừng,trợn mắt nhìn.”Buông,chúng ta đánh cược đi!”

“Vậy cũng không được,anh không muốn đánh nhau với người yêu.”

“Ai là...người yêu của anh? Mau buông tay!” Tĩnh Khiêm cả khuôn mặt đỏ bừng,lấy tay đẩy ***g ngực của hắn,muốn đẩy hắn ra.

Đỗ Sùng Hòe không động như núi,vững vàng giữ chặt hắn.”Bảo bối,nói cho anh biết trước câu trả lời của em,có nguyện ý làm cận vệ riêng của anh không?”

“Tôi hiện tại làm an ninh tòa cao ốc cũng rất tốt, không cần thiết chuyển chức! Rồi nói nữa bên cạnh anh không phải có rất nhiều người? Rất nhiều tai mắt sao?” Tĩnh Khiêm hoài nghi thử dò xét.

Đỗ Sùng Hòe kinh ngạc, người yêu của hắn có đủ sắc bén, thoáng cái hiểu thấu ý đồ của hắn. “Nói xong không sai, bên cạnh anh có rất nhiều người, nhưng trong đám bọn họ không có ai hơn em, bởi vì em là người anh yêu nhất cũng là người anh tin tưởng nhất, chức vụ này quá thích hợp đi, hơn nữa anh nghĩ một ngày 24 giờ chúng ta đều có thể ở cùng nhau, mỗi sáng sớm vừa mở mắt là có thể nhìn thấy em, để tránh anh khổ sở vì tương tư.”

“Tôi nghĩ anh muốn quấy nhiễu *** cận vệ của mình mới đúng!” Hắn đương nhiên hiểu rõ tính người này. “Tôi sẽ không bị lừa!”

“Bảo bối em thật không hiểu lòng tốt của anh, anh vốn muốn để em đi cùng Tĩnh Ngôn.” Hắn giả bộ vẻ mặt vô tội, dùng chiêu kích tướng nói: “Là anh làm việc thừa, cũng tốt, em trai em Tĩnh Ngôn thì..... giao cho người máu lạnh kia chăm sóc”

“Tôi tuyệt đối không để cho một mình Tĩnh Ngôn đi vào hang cọp! Muốn đi cùng đi!” Hắn không phát hiện mình đã rơi vào trong bẫy Đỗ Sùng Hòe.

“Nói như thế em đã đồng ý?” Cá đã cắn câu, trong mắt Đỗ Sùng Hòe bắt giắc xoẹt qua tia đắc ý.

“Nói nhảm, đây còn phải hỏi sao?” Vừa nói xong hắn mới giật mình, nhưng lời nói ra như nước tạt ra ngoài, hắn hôm nay giống như tên đã lấp vào cung không bắn không được.

“Thật tốt quá, anh biết bảo bối sẽ đồng ý.” Đưa mắt nhìn hắn, trong con ngươi Đỗ Sùng Hòe hiện lên vui vẻ.

Tĩnh Khiêm không muốn để cho hắn quá đắc ý, ảo não nói: “Tôi đồng ý, nhưng tôi có 3 quy tắc thiết yếu, anh không thể động tay động chân với tôi, càng không thể bắt buộc tôi làm chuyện không muốn làm, còn nữa không được tùy ý bò lên giường của tôi!”

“Lỡ như em chủ động muốn anh thì sao?” Giọng nói hắn tràn đầy trêu trọc hỏi.

“Đó là chuyện vĩnh viễn không thể xảy ra!” Tĩnh Khiêm dường như thách thức nhìn lại hắn.

“Vậy rất khó nói nha, bảo bối!” Ánh mắt thâm thúy của Đỗ Sùng Hòe mang theo nụ cười như có như không, miệng nhích tới gần phần môi của hắn khoảng cách chừng một cm. “Có câu nói gần quan được ban lộc, một ngày nào đó em sẽ cam tâm tình nguyện dựa vào ngực anh.”

Khi hắn cảm giác được hơi thở Đỗ Sùng Hòe nóng rực, mặt của hắn cũng bắt đầu nóng lên, thân thể cũng bắt đầu mềm nhũn. “Sẽ không có một ngày như vậy.” Hắn thử dùng quyết tâm kiên trì không bị Đỗ Sùng Hòe câu dẫn, nhưng giọng từ từ trở nên suy yếu vô lực.

“Chúng ta sẽ xem ai chịu được lâu!” Hắn nghiêm túc nói, giọng khàn khàn giống như đang đè nén khát vọng muốn hắn. “Mặc dù điều kiện của em rất nghiêm khắc, nhưng anh sẽ cố gắng vượt qua lực hấp dẫn của em, cho đến em nguyện ý để cho anh đụng em mới thôi.” Dứt lời, hắn đứng lên rời khỏi trên người hắn.

Hắn thật có thể chiến thắng Đỗ Sùng Hòe sao? Tĩnh Khiêm không có biện pháp khẳng định, có lẽ..... bắt đầu từ đêm hôm đó, tim của hắn đã đặt trên người Đỗ Sùng Hòe.

“Đến đây đi, Tĩnh Khiêm, theo về nhà nào!” Đỗ Sùng Hòe vươn tay, mỉm cười trong ánh mắt lộ ra dịu dàng xen lẫn quyền uy.

Nhìn bàn tay lớn thô ráp đưa ra, không hiểu sao Tĩnh Khiêm rung động, hắn kim không được cầm tay tên đó, để cho tên đó đỡ hắn đứng lên, đi về con đường tương lai tràn đầy hứa hẹn của bọn họ.

“Vừa nghĩ tối sau này có em cùng anh nhìn mặt trời mọc mặt trời lặn, anh liền cảm thấy vui vẻ vô cùng!” Đỗ Sùng Hòe khó nhịn rạo rực trong lòng, mừng rỡ như điên nói.

“Anh vui mừng quá sớm đấy, nhớ kỹ tôi làm cận vệ của anh, không phải là tình nhân của anh.” Tĩnh Khiêm không nhịn được muốn áp chế nhuệ khí của tên đó, nhưng trong lòng của hắn thật ra cũng rất vui mừng.

“Anh biết, em còn chưa chịu thắng thắn, xem ra anh phải cố gắng hơn mới được!” Nụ cười trên mặt hắn càng ngày càng sâu, mập mờ nói.

“Cố gắng cái gì? Đồ Ngốc này!” Tình Khiêm vì che dấu tình cảm đích thực trong lòng, vung một nắm đấm đi qua.

“Ai da! Bảo bối, em tạm tha ông xã đi!” Đỗ Sùng Hòe vừa né tránh, vừa khoa trương kêu to.”Người ta nói đầu giường ầm ĩ cuối giường hòa, đợi chúng ta về nhà vừa “cãi vã” vừa hòa đi!”

“Ai hòa cùng đại đầu quỷ như anh!” Tình Khiêm nghe lại muốn đuổi theo hấn đánh.”Ba câu không rời nghề chính là kẻ cuồng sắc tình!”

“Anh nói giỡn! Wow!Người đâu tới đây,bà xã giết ông xã a!”

Lúc này trời đã sáng,mặt trời đã mọc lên,ánh sáng rực rỡ từ ngoài cửa sổ chiếu vào,chiếu sáng mờ cả vùng đất,cũng chiếu sáng hai người cãi nhau ầm ĩ bên trong phòng, giống như vì chúc phúc bọn họ ánh sáng càng thêm rạng ngời.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/du-do-my-nam-quat-cuong>